

МАРИ КОРДОННЕ ДЖУЛИЯ

Превод от английски: Цветелина Николова, 1995

chitanka.info

I

— Не искам да ходя на тази сватба!

Джулия тропна ядосано с крак и в същия миг извика силно. С изкривено от болка лице се отпусна на канапето и разтърка глезена си. Все още държеше телеграмата в ръце.

Франк приседна до нея със загрижена физиономия.

— Нека да видя!

Внимателно вдигна крака ѝ, положи го на коленете си и компетентно огледа леко отекия глезен.

— Моля те, Франк, остави сега това.

— Не забравяй, че съм лекар.

— И каква диагноза ще постави господин докторът?

Тя леко се усмихна и го загледа с любопитство.

— Глезенът е навехнат.

Джулия приглади назад черните си къдрици. Правеше го винаги, когато бе ядосана.

— Много благодаря, докторе. И аз стигнах до същото заключение. Нали съм лекар като теб.

Младата жена се опита да се освободи от неудобната за нея поза, но той я държеше здраво.

— Впрочем трябва да разбере дали дамата има изящни крайници.

Погледна я с любов и погали стройния ѝ, добре оформен крак, като леко дръпна нагоре сивата клоширана копринена пола.

— Моля те, Франк, недей. Моментът не е подходящ за това.

Джулия внимателно се изправи и накуцвайки, направи няколко крачки напред. Изведнъж се обърна.

— Ето една причина, за да не тръгна — намигна му дяволито.

— Защо не искаш да отидеш на сватбата на баща си? Ти си единствената му дъщеря. Ако не присъстваш на тържеството, това силно ще го нарани. Трябва да си доволна, че е намерил още веднъж щастието си. А и бездруго баща ти достатъчно дълго тъгува за майка

ти. Той е мъж в разцвета на силите си и ти нямаш право да изискваш от него да прекара остатъка от живота си сам.

— Мъже — измърмори Джулия презрително. — Ние сме сгодени повече от две години, но още не сме се оженили. Не знам, Франк, но всичко това с татко ми се струва толкова прибързано!

— Да не би да обвиняваш мен, че не сме женени?

Леко раздразнен, доктор Франк Морисън прокара пръсти през гъстата си тъмна коса.

— Трябва ли да ти напомням, че всеки път, когато стане въпрос за сватба, доктор Джулия Мидлър намира най-невероятни извинения! — Изправи се и тръгна през голямата всекидневна на общия им апартамент. — Наистина навехнатият глезен ти идва точно навреме, но ти много добре знаеш, че до четвъртък отдавна ще си забравила за болката.

— Не харесвам тази жена.

— А-ха, това вече е друго!

Той застана пред Джулия и леко я хвана за тесните рамене. Младата жена изглеждаше пред него като малка изплашена ученичка.

— Скъпа, ти ревнуваш, нали? Признай си, без да се притесняваш. Тук никой не ни чува.

Повдигна бавно брадичката ѝ и потопа поглед в красивите ѝ кафяви очи.

— Трябвало е да станеш психолог — отбеляза тя, усмихвайки се. Сега и Франк се усмихна.

— Така ми харесваш много повече.

Джулия пхна телеграмата под носа му:

— Татко кани и теб на венчавката.

— Знам, но ще успея да дойда чак в неделя сутринта. Дежурен съм в края на седмицата, но със сигурност ще пристигна навреме в Чикаго за ритуала следобед, ако взема първия самолет.

— Значи ще трябва да пътувам съвсем сама?

— Така е за съжаление, скъпа — погали я нежно по къдриците. — Предлагам ти да пътуваш с нощния влак за Чикаго. Ще можеш да се наспиш, а и часовете така ще минат неусетно. В събота ще има време за приятна обиколка по магазините.

— Способността ти да убеждаваш е направо завидна — отбеляза сухо Джулия и закуцука към кухнята, но на вратата се обърна още

веднъж. — Но кой ще ти готви през тези два дни?

Франк се засмя.

— Много си сладка! Понеже така и така ще спя в клиниката, ще се възползвам от превъзходната кухня на болницата. Между другото добре би ми се отразила една малка диета.

Той се потупа многозначително по корема, макар че нямаше и следа от такъв.

— Е, добре! — въздъхна отчаяно тя. — Утре ще резервирам място в спалния вагон за четвъртък вечерта. Двадесет часа във влака! Ще бъде „истинско удоволствие“!

— Вземи си някоя медицинска книга. По анатомия имаш известни празноти — подвижна след нея развеселено Франк.

— Много ти се иска — обади се тя от кухнята. — Ще си взема увлекателен роман. Ако смяташ, че не съм получила достатъчно знания в университета, ще трябва да се грижиш повече за твоята асистент-лекарка. Ще пиеш ли и ти кафе?

Без да дочака отговора му, секунди по-късно се появи — с поднос, върху който носеше две чаши и кана с кафе. Но при влизането ръкавът на блузата ѝ се закачи за дръжката на бравата и подносът заплашително се наклони. Франк се притече на помощ в последния момент.

— Какво ще правя без теб? — въздъхна Джулия. — Сигурно ще сбъркам влаковете или ще подмина Чикаго.

— Ще се справиш и без мен, скъпа — успокои я той.

— И не се опитвай повече да отлагаш заминаването си. Ще пътуваш, край!

Младата жена сви примирително рамене.

— След като така заповяда шефът, ще трябва да се подчиня!

— Не говори глупости! — притегли я нежно в обятията си. — Промяната ще ти се отрази добре. Дори ти я препоръчвам като лекар.

— Нью Йорк, тук е гара Нью Йорк — прозвуча от високоговорителя. — След петнайсет минути тръгва влакът за Чикаго през Бъфало от трети коловоз.

Запъхтяна, Джулия стигна до перона.

— Това ли е влакът за Чикаго? — попита тя кондуктора, понеже въобще не бе обърнала внимание на съобщението.

— Да, лейди, качвайте се. Може ли да видя билета ви?

Джулия вкара с усилие двата куфара във вагона и започна да рови в дамската си чанта.

— Сигурна съм, че е тук — отбеляза смутена, когато не можа да го намери от първия път.

— Не се притеснявайте. В Чикаго ще бъдем едва утре вечерта — каза сухо кондукторът.

С изражение на победител, Джулия най-послед му подаде малко поомачкания и лепкав билет.

— Попаднал е между бонбоните — усмихна му се несигурно и се поокашля. — Искате ли един? — предложи пакетчето с киселите бонбони. — Винаги смуча от тях, когато съм възбудена!

Възрастният кондуктор я изгледа със сериозна физиономия, подobaваща на служебните му задължения, но не удостои с внимание бонбоните, които тя продължаваше да държи пред него.

— Добре, добре. Значи сте развълнувана — установи невъзмутимо той и изтри с отвращение пръстите си в самото си. — Вие сте в купе 11А — добави след миг и ѝ върна билета. — Купето е двойно, за днес всичко е заето.

Джулия го прибра в чантата си, която все още зееше отворена. Щеше да сложи вътре и бонбоните, но в последния момент пъкна торбичката в джоба на тъмносиньото си манто и се качи във влака. Пъшкайки, си запроправя път с двата куфара през тесния коридор. Най-послед стигна до купето и побърза да влезе, защото точно в този момент към нея се приближи пълна, натруфена с бижута жена. Така си спести неудобството от разминаването.

Младата жена въздъхна облекчено, когато най-послед успя да затвори вратата на купето зад себе си. Пусна двата куфара на земята и се облегна изтощена на вратата. Няколко секунди остана така, после се огледа наоколо. Обстановката в купето беше наистина много приятна. Леглото се намираше вдясно. Точно до себе си вляво Джулия забеляза врата, а непосредствено до нея — друга. Стените бяха облицовани с махагоново дърво, което излъчваше топлина и уют. Прозорецът, намиращ се точно срещу вратата, бе покрит с щора, която не пропускаше любопитните погледи отвън. На масата изработена с вкус

газова лампа пръскаше меката си светлина, макар че навън все още не се беше стъмнило. Погледна бегло часовника си и установи, че до заминаването на влака оставаха пет минути.

Изведнъж се почувства някак си притеснена. В бързината бе затиснала мантото си с вратата. Отвори я, за да се освободи, но в този момент се блъсна в един мъж.

— Колко хубаво, че ме очаквате — чу тя плътен глас с леко подигравателен тон. — При това дори не съм почукал.

Докато разтриваше удареното място на челото си, Джулия погледна нагоре и видя засмените очи на млад мъж, който се държеше за брадичката.

— Без малко да ме нокаутирате — засмя се той.

— Какво правите точно пред моята врата? — сопна му се ядосана.

— Но аз съм телохранителят, който поръчахте — направи лек поклон.

— Нямам никакво настроение за тъпи шеги.

Тя понечи да тръшне вратата под носа му, но непознатият отгатна намеренията ѝ и бързо я изпревари, като здраво хвана вратата.

— Добре, лейди, ще говорим сериозно — започна той, при което небрежно отметна назад кичур от тъмната си коса, паднала върху челото му.

„Връзката му е накриво — помисли си Джулия. — Но физически е много добре сложен.“

— Моля, какво казахте? — попита го и погледна разсеяно загорялото му лице.

— Казах, че нямам нищо против настаняването ви в моето купе — ръката му стоеше все още на бравата, — но може би ще трябва да се сменим заради реда. Иначе кондукторът ще си помисли, че сте пътник без билет и при първа възможност ще ви изхвърли от вагона.

Той ѝ се усмихна любезно, като разкри редица безупречно бели зъби. Около устата му се образуваха малки трапчинки, а около очите затанцуваха безброй бръчици. Неясно защо, но бе страшно симпатичен!

— От къде на къде във вашето купе? 11А е моето!

Джулия беше напълно сигурна, че младият мъж нещо греши.

— Мисля, че на прелестното ви лице много ще подхождат очила — усмихна се той.

„Ръцете муса красиви и силни“ — мина за миг през ума ѝ.

— Как си позволявате? — възмути се тя. Изведнъж се смути, когато непознатият се отмести малко настрани и посочи номера на вратата.

— 11Б — прочете Джулия. — Моля да ме извините. Страшно съжалявам. Не съм обърнала внимание в бързината.

Моментално сграбчи двата куфара.

— Много съм благодарен на случайността — каза той и посегна да ѝ помогне.

— Защо? — погледна го с учудени очи.

— Защото иначе нямаше да се запозная с вас — намигна ѝ дяволито. — Само си представете: пътуваме до Чикаго врата до врата, а аз през цялото време живея с мисълта, че съседката ми по купе е грозна бабичка.

— Е, сега можете да спите спокойно, понеже вече знаете, че е привлекателна млада дама, нали?

— Точно заради това няма да мигна цяла нощ — отговори той и на устата му заигра съкрушително чаровна усмивка.

Джулия се изчерви и сведе поглед.

— А сега да намерим купето ви — непознатият отвори съседната врата. — Така, тук няма да бъдете нападната от непознати мъже. Само се заключете добре. Желая ви приятно пътуване. Вероятно ще се видим пак.

Постави куфарите на пода и излезе.

Когато остана сама, Джулия съблече мантията си и се разположи удобно в леглото. Дори не си направи труда да сложи куфарите на мястото за багаж, а просто ги остави на пода. Изтегна се и извади книга от чантата си. Прозвуча сигналът за тръгване и влакът потегли с тласък напред.

В същия момент вратата откъм съседното купе рязко се отвори и някой падна по гръб точно пред краката ѝ. Тя се сепна изплашена.

— Кой би повярвал, че ще се видим отново толкова скоро?

Беше младият мъж, с когото преди малко се бе сблъскала.

— Не бива да си мислите, че влизам при хубава жена винаги с вратата!

— Пак вие! — въздъхна Джулия уж отчаяно.

— Виждате, че съдбата явно ни е предопределила един за друг — засмя се и се изправи. — Когато се помъчих да поставя пътната си чанта на мястото за багаж, сигурно съм си мислил за вас, защото като с вълшебна пръчица се озовах направо пред краката ви. И ако това не е знак на съдбата!

— Не говорете глупости — каза му строго.

Тя се надигна тъкмо когато влакът навлизаше в завой, загуби равновесие и политна право в ръцете на младия мъж. Той запази самообладание и бързо я хвана.

— Сега и вие се убеждавате, нали? — попита я през смях.

Джулия го погледна решително в очите.

— Разбирам. Оттеглям се обратно в моите покои. — Направи раболепен поклон и се върна в купето си.

Тя поклати глава и неволно се усмихна.

„Съседът ми е наистина доста забележителен тип! Сега сигурно ще ме остави на спокойствие до края на пътуването. Макар че, ако трябва да бъда честна, малко съжалявам за компанията му“ — помисли си.

Младият мъж, изглежда, притежаваше чувство за хумор. Но Джулия бе доволна, че може да остане насаме със себе си. Най-после имаше време да прочете книгата, която си бе купила още преди месеци. Всъщност си я беше пазила за свободните часове на нощните дежурства, но напоследък не бе имала такива. Едва сварваше да изпие по едно кафе. Беше амбициозна, мечтаеше да направи кариера. А преди всичко искаше да се докаже спрямо колегите си мъже, което не беше никак лесно.

Помъчи се да се съсредоточи върху романа, но непознатият не излизаше от ума ѝ. Свободното му държание доста я бе впечатлило.

Вече бе стигнала до двадесета страница, но от прочетеното досега не ѝ беше останало нищо в главата.

Загледа се замислено през прозореца. Навън се беше стъмнило и пейзажът прелиташе неясен пред очите ѝ. Еднообразното тракане на колелата я приспиваше. Мислите ѝ препускаха една след друга. „Защо

му трябваше на баща ми да се жени толкова прибързано за тази жена? Та той я познава едва от година.“

Джулия беше виждала само веднъж Клер и то за малко, когато двамата с баща ѝ я бяха посетили в Ню Йорк. „Клер не подхожда за баща ми. Тя не му дава спокойствието, от което той се нуждае. Като детски лекар татко се раздаваше всеотдайно и на практика стана жертва на малките си пациенти. Винаги бе там, където се нуждаеха от него. Като отплата за всичко това преди година и половина по време на преглед получи инфаркт, от който се възстановява много бавно. В санаториума, където след престоя си в болницата трябваше да прекара принудителна отпуска, се запозна с тази Клер.

Не мога да не призная, че е много поддържана и все още привлекателна жена. Но тя ще го съсипе. Постоянно иска да преживее нещо интересно. Познавам баща си, поне си мисля, че го познавам доста добре, за да зная, че прави всичко само за нейно удоволствие. Вместо това сигурно му се ще да седне в удобно кресло и да чете книга. Не, не, тази жена не е подходяща за него, убедена съм в това.“

Джулия се изправи и отвори вратата на миниатюрния умивалник в купето. Развъртя крана и остави водата да тече известно време върху протегнатите ѝ длани. Почувства се по-свежа. Загледа се в кристалното огледало, което висеше над малката чешма.

— Ако бях на ваше място, щях да нося косата си спусната. — Изведнъж зад нея прозвуча вече познат глас и тя изплашено се обърна.

— Как си позволявате да се вмъквате тук без покана?

— Много съжалявам, но нямах намерение да ви изплаша. Искях само да затворя вратата, за да не ви хрумне някоя глупава мисъл — усмихна ѝ се обезоръжаващо.

— Що се отнася до вас, няма такава опасност — отвърна тя невъзмутимо.

Младият мъж въздъхна дълбоко.

— Все още не ме познавате и не знаете какво изпускате — добави и затвори вратата зад себе си така, че да остане отново малка пролука. — Ако все пак решите да ме опознаете по-отблизо, трябва само да извикате, казвам се Тим!

Смаяна, Джулия погледна след него. Имаше чувството, че не бе дорасла да общува с думи с този човек. От една страна, нахалното му

държание я дразнеше, от друга — намираше младия мъж доста очарователен.

Тя се огледа отново в огледалото и развърза косата си. Всъщност беше прав. Кокът не ѝ подходждаше особено. Извади от куфара четка и разреса къдриците си.

„Глупости — помисли си. — За кого се глася? За този Тим? Този мъж е безсрамен и нахален. Какво толкова има в него, че ми харесва? Определено не е като Франк.“

Джулия се опита да прогони тези мисли от главата си. Отново се изтегна на леглото и започна да чете, когато долови тихо изскърцване.

Вратата към съседното купе се отвори от само себе си и разкри гледка към вътрешността му. Тим стоеше пред чешмата гол от кръста нагоре и се миеше.

„Има идеално тяло“ — установи тя с поглед на познавач.

Явно той не подозираше, че го наблюдават. Подсуши се грижливо и едва когато нахлузи пуловера си, забеляза втренчения ѝ поглед.

— Виж ти — подсмихна се. — Значи желанието взе връх над всичко останало. Казах ви, че никоя жена не може да ми устои дълго време.

— Глупости! — Джулия се ядоса. — Вратата сама се отвори!

— Значи притежавате магическа сила. Толкова много сте мислила за мен, че...

— Вие сте безсрамник! Моля, затворете веднага вратата или ще извикам кондуктора! — сопна му се тя.

— Опасявам се, че не ни остава нищо друго, понеже ключалката, изглежда, е развалена — каза Тим и се засуети около бравата.

— Да не си мислите, че ще се хвана на толкова тъпо оправдание!

Джулия се надигна и пристъпи крачка към вратата.

Наистина резето бе излязло от ключалката и не можеше да се движи. За няколко секунди остана втренчена в бравата, с намръщено чело.

— Уверявам ви, че не е трик от моя страна. — Тим сложи длан на сърцето си и направи театрален жест. — Тук има пръст съдбата. Ако все още не вярвате, ето ви доказателството. Развалена ключалка в подходящ момент, това трябваше да се случи!

— Но какво ще правим сега? Не можем... при отворена врата... да... — запъна се тя.

— След като ми задавате този въпрос... — погледна я многозначително. — Вече имам няколко идеи как можем да извлечем... най-доброто... от това положение...

— Зарежете най-сетне тия мъдри слова. Изобщо не намирам създалата се ситуация за толкова смешна — отвърна му тя леко раздразнена.

— О, да, моля, извинете. Наистина сме изпаднали в бедствено положение. Всъщност как се казвате? Знаете ли, когато човек е в опасност, се обръща към другарите си по неволя с малко име.

— Ясно. Вие нищо не приемате насериозно.

— Дори не предполагате колко сериозно приемам всичко това! Но все още не сте ми казала името си.

Той я гледаше с очакване.

— Казвам се Джулия — отвърна младата жена с известна неохота.

— Виждате ли, Джулия, сега положението вече не е така напрегнато. — Тим се ухили. — А сега трябва да начертаем план за действие.

— Не ни трябва никакъв план. Всичко е много просто: ще извикаме кондуктора да поправи вратата, а на първо време аз ще я подпра с куфара си.

Той я погледна с ококорени от почуда очи.

— Гръм и мълния! А разправят, че жените не можели да разсъждават логично. Вие сте отличен стратег, моите комплименти. Веднага ли ще преминем към изпълнението му, или ще трябва да обсъдим най-напред всички подробности?

„Този човек явно ми се присмива“ — помисли си Джулия.

— Изчезвайте най-сетне в купето си!

— Увлечателна ли е?

Тим любопитно се приближи до леглото, където лежеше разтворената книга.

— О-хо — каза провлечено, когато я отгърна отпред и прочете заглавието ѝ. — „Пламъкът на страстта“. Звучи многообещаващо. Ще ми разправите ли по-късно съдържанието?

— Вън!

Тим изчезна в купето си. Джулия трясна вратата след него, но тя веднага отново се отвори.

— Не забравяйте — прозвуча гласът му от другата страна, — че ключалката е развалена. Тук силата няма да ви помогне!

Тя си наложи да се овладее.

— Обещахте ми да съобщите на кондуктора!

— Нищо не съм обещавал!

Джулия сви юмруци.

„Наистина ли е невъзможно да се води сериозен разговор с този човек?“

Тя легна отново на леглото и се опита да се съсредоточи върху четивото си. От време на време хвърляше по един поглед към вратата, за да се убеди, че куфарът стои още там.

— Събраха ли се вече двамата? — запита я след малко Тим.

— Ако продължавате да ми пречите, никога няма да разберете.

— Не можете ли да ме направите малко съпричастен с тази любовна история? Смятам, че човек може да получи някой и друг съвет!

— Мислех, че нямате проблеми с тези неща. За известно време се възцари тишина.

— Да не би да онемяхте? — обади се Джулия дръзко.

— Не, но смятам, че е излишно да отговарям на забележката ви. Вие самата знаете най-добре колко силно ви въздействам!

Кипейки от гняв, тя скочи от леглото и тръгна към вратата, но по средата на пътя се спря. „Не, не бива да му разкривам повече слабите си места.“ Реши през останалата част от пътуването въобще да не говори с Тим и да не обръща внимание на съществуването му.

Изминаха няколко минути.

— Джулия, още ли сте там?

Тя вдигна за миг очи от книгата, но не отговори.

— Ей, Джулия!

Младата жена направи презрителна гримаса и пак впери поглед в книгата.

Куфарът бе отместен внимателно настрани и вратата се откряна.

— Как си позволявате? — обърна се тя рязко към Тим, който надничаше през пролуката.

— Искях само да се уверя дали всичко при вас е наред. Изведнъж станяхте толкова неразговорчива — извини се той с усмивка. — Притеснявам се за вас...

— Наистина сте за съжаление — каза иронично.

— О, много благодаря! Вие сте първата, която го вижда и открито го заявява!

Той се поклони зад полуотворената врата. Жестовете му бяха толкова комични, че тя неволно се засмя.

— Ето, така ми харесват много повече. — Тим се облегна небрежно на рамката на вратата.

Известно време никой не проговори.

— Нали искахте да уведомите кондуктора — напомни му Джулия.

— Сетих се, че първо трябва да се избърсна. Изглеждам като пладнешки разбойник. Напълно разбираемо е защо не ви станах веднага симпатичен — удари се с длан по челото и изчезна.

„Не виждам да му е поникнала брада — поклати глава тя. — Явно няма да мога да напредна и страница повече.“ Затвори книгата решително, кръстоса ръце под главата си и втренчи поглед в тавана. „Дали Тим е женен?“

„Какво ти става, Джулия? Ела на себе си! — упрекна се сама. — Това е случайно запознанство по време на път, нищо повече.“

— Кога ще дойде най-сетне кондукторът? — извика тя.

След това стана и предпазливо почука на вратата.

— Колко е хубаво, че и вие ме посещавате. Моля, влезте вътре!

Внезапно Тим се озова толкова близо пред нея, че тя усети как дъхът му докосва страните ѝ.

— За съжаление точно в момента не разполагам с шампанско, но вероятно бихме могли да си поръчаме кафе! — каза той.

— Не искам кафе, искам кондукторът да поправи ключалката.

— Всъщност много жалко, че настоявате за това тъкмо когато се сближихме. Ако оставим вратата отворена, ще можем да разговаряме по-лесно. Смятам, че не бива да крещим така и да...

— Престанете! Сама ще го потърся.

Джулия се завъртя на токчетата си и напусна купето му. След малко се появи отново, водейки със себе си кондуктора.

Възрастният мъж прегледа основно ключалката.

— Трябвала взема, инструменти. Веднага се връщам.

Докато той се занимаваше с ключалката, Тим се бе облегнал на рамката на вратата със скръстени на гърдите ръце и гледаше втренчено Джулия.

— Какво ще кажете да хапнем по нещо във вагон-ресторанта? — предложи той, след като кондукторът излезе.

— Не, благодаря, всъщност исках...

— Ето, виждате ли, значи нямате причина да ми откажете да вечеряме заедно. Или носът ми не ви харесва? Но изхождайки от това, че не съм получавал подобни оплаквания от никоя жена досега, значи и вие няма да имате никакви възражения спрямо тази част от лицето ми — усмихна се чаровно.

На Джулия не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Тим ѝ предложи галантно ръката си и двамата тръгнаха към вагон-ресторанта в края на влака.

— Не разбирам защо винаги са толкова отдалечени. Човек умира още по пътя или от глад, или от жажда — измърмори той, докато се разминаваха през тесните коридори с идващите срещу тях пътници.

II

— Всъщност имате ли представа къде се намираме в момента?
— попита Тим, докато тя заемаше място на една от дискретно осветените маси.

— Не знам. — Джулия погледна през прозореца. Навън вече бе тъмно като в рог. — Мисля, че сме някъде в близост до Скрентън.

— Чудесно — отвърна той, — тогава ще мога на спокойствие да изям стека си!

— Но до Чикаго има още повече от осемнадесет часа!

— Точно по тази причина. Дотогава със сигурност ще съм се преборил с месото!

Тя се усмихна.

— Знаете ли, че изглеждате прекрасно, когато се усмихнете?

Тим я погледна през масата със странно изражение в очите, което предизвика у младата жена непознато до този момент чувство. Гореща тръпка проряза стомаха ѝ.

Бързо взе менюто, но мислите ѝ се въртяха около мъжа, който седеше срещу нея и не откъсваше очи от лицето ѝ. Тя усещаше погледа му, който изгаряше като огън тялото ѝ. Тим я караше да се чувства страшно объркана. Пръстите ѝ изведнъж започнаха да треперят. Младата жена нервно остави менюто настрана. В този момент келнерът се приближи до масата им и ги попита какво желаят.

— Пилешко месо и салата, минерална вода, а за десерт кафе — поръча тя и тайно си отдъхна.

Макар и с резерви, Тим си избра стек, а за аперитив уиски.

— Трябваше да си вземете и аперитив — забеляза той. — Ще ви подейства изключително добре и ще се отпуснете!

— Не обичам много алкохола.

— Заради фигурата ли?

— Не, по-скоро заради черния дроб.

— Да не би да имате проблеми с него?

— Не съвсем, но не бих искала да си ги навлека.

— Страшно интересно. — Тим облегна ръка на масата, подпря брадичка на дланта си и я погледна любопитно. — Разкажете ми нещо повече за това!

Джулия приглади с ръка назад къдриците си. За миг големите ѝ очи заискряха.

— Черният дроб е най-важният орган в човешкото тяло... — Изведнъж млъкна, забелязвайки изражението на лицето му. — По принцип тази тема въобще не ви интересува, нали?

— Права сте, но ми доставя страшно удоволствие да слушам гласа ви — призна си той.

В този момент се появи келнерът с напитките.

Минералната вода искреше в чашата ѝ. Когато Джулия я поднесе към устните си, от въглената киселина носът ѝ засърбя и тя се засмя.

Тим я наблюдаваше развеселен.

— Вие сте удивителна жена — отбеляза той.

— Какво ви кара да мислите така?

— Повечето от представителките на женския пол, които познавам, изпадат в истинско настроение едва при шампанското. А при вас, изглежда, действа дори минералната вода.

„Пак ми се присмива — помисли си Джулия и рязко постави чашата на масата. — Обикновено не оставам длъжна при подобни обстоятелства, но този мъж постоянно успява да ме накара да загубя ума и дума. А го познавам едва от няколко часа! Имам чувството, че Франк и Ню Йорк се намират на светлинни години разстояние от мен.“

— Човек може да прочете като от отворена книга какво става зад челото ви — чу го тя да казва и се стресна.

Погледна го в очите и кръвта закипя във вените ѝ. Бързо се овладя.

Сервитьорът поднесе вечерята. Тим погледна учудено към чинията ѝ.

— Вие наистина ли си избрахте пилешко?

— Да. Имах намерение да поспя няколко часа, преди да стигнем в Чикаго!

Той избухна в непринуден, силен смях.

— Харесват ми находчивите жени!

Джулия беше толкова изненадана от реакцията му, че когато понечи да посегне с треперееща ръка към минералната вода, обърна

чашата.

— Моля за извинение — каза тя смутено. — Днес съм малко непохватна. Първо билетът ми се залепи за пръстите на кондуктора, защото го бях сложила до едни бонбони, после прищипах мантото си на вратата, накрая сбърках купетата, а сега и това. Да се надявам, че тази вечер няма да ми се случи още нещо.

— Каквото и да стане, от моя страна няма да имате никакви възражения.

Тим я погледна многозначително. Младата жена не можа да издържи на погледа му и се опита да се съсредоточи върху вечерята. Но вътрешно бе толкова възбудена, че не можеше да преглътне нито хапка. „Какво целеше той с намека си?“ — запита се, макар че много добре знаеше. Обзе я странно чувство за щастие. Нескритият му интерес към нея я объркваше и я караше да се чувства неуверена.

По време на вечерята Джулия мълчеше упорито и постоянно отбягваше погледите му.

— Трябва да променя мнението си за стека във влака — започна Тим, след като постави вилицата и ножа върху чинията. — Беше превъзходен. Така ще мога и аз да поспя няколко часа, ако, разбира се, не се случи нещо непредвидено!

Отново погледна жената срещу себе си многозначително.

— Какво толкова може да се случи? — отвърна тя с уж непринуден тон, макар че сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Е, мога да си представя доста неща — ухили се той. — Например възможно е влакът да дерайлира или пък на връщане към купето да си счупя крака, или...

— Само за катастрофи ли сте в състояние да мислите?

— Бих могъл да си представя и по-хубави неща, но се опасявам, че те ще ви допаднат още по-малко.

— Може ли да се разговаря разумно с вас? — любопитства Джулия.

— Това неразумно ли ви се струваше?

— Разбира се.

— Защо всъщност сте толкова много *разумна*?

Той потърси през масата ръката ѝ.

В продължение на няколко секунди тя се наслади на нежния му жест, но после бързо я отдръпна.

— Сигурно има връзка с професията ми, която в своята същност се ограничава с фактите.

— А-ха. Вие сте счетоводителка? — опита се да отгатне Тим.

— Не, лекарка съм, но смятам, че е уместно да сменим темата.

Нямаше желание да говори с него за професията си. Най-вече защото това ѝ напомняше твърде много за Франк, а в момента наистина не искаше да мисли за годеника си.

— Казах ли ви вече, че със спуснатата коса изглеждате много по-симпатична, отколкото с високо вдигната прическа? — попита я меко, почти нежно.

— Много мило, че сте искрен с мен.

Джулия смутено отпи глътка кафе.

— Тъмните цветове също не ви подхождат. Зелено или яркочервено ще ви отиват повече, отколкото тъмнокафяво — констатира той.

Тя се изкашля и погледна роклята си.

— Но това са новите модерни цветове за есенния сезон — отговори му колебливо.

— Човек трябва да носи само онова, което му прилича.

— Мислите ли, че сакото, с което сте в момента, е за предпочитане? — не му остана дължна.

— Не, не е удобно — засмя се той. — Виждам, че за мода с вас не може да се говори. Остава само още една тема незасегната.

— Какво имате предвид?

Внезапно усети ужасно напрежение.

— Любовта — отговори ѝ кратко, без да откъсва очи от хубавото ѝ лице.

— Може би ще е най-добре да проверим дали кондукторът е поправил вече вратата — отклони разговора в друга посока тя.

Тим кимна примирено.

— Явно отбягвате и тази тема. Но вашето желание е заповед за мен. Окей, нека видим дали е сложен край на нашата връзка.

В купето си Джулия с облекчение установи, че ключалката е поправена и вратата затворена. Не знаеше дали да се радва на това, или да съжaliaва. „Така е по-добре. Трябва да забравя този мъж. Та нали съм сгодена за Франк...“

Джулия вдигна куфара, който трябваше да попречи на Тим да нахлуе внезапно при нея и го сложи на леглото. Вратата беше затворена, така че от него вече нямаше нужда. Погледна часовника си — бе едва 21:30. По принцип никога не си лягаше толкова рано. Обикновено по това време двамата с Франк седяха един до друг и си бърбеха неспринудено — обсъждаха случаи в клиниката, разговаряха на специални теми от областта на медицината, играеха шах или слушаха музика, четяха.

Извади от куфара бяла прозрачна нощница и я постави внимателно на леглото.

„Би трябвало да носите зелено или яркочервено“ спомни си думите на Тим, докато се събличаше.

„Какво има против тъмнокафявата ми копринена рокля? Стига! — поклати глава. — Какво ме интересува дали му харесва роклята ми, или не. Да не ме е гледал!“

Тя се изми и среса косата си. Както беше гола, отиде до леглото. „Може би утре трябва да си облека джинсите и блузата“ — мина ѝ през ума. Но после се спря на белия костюм и дългия шал. Предизвикателно натъпка останалото обратно в куфара. „Да си мисли каквото си ще! Сакото, което той носеше, също не ми е съвсем по вкуса!“

Беше толкова погълната от мисълта какво да облече на следващия ден, че не забеляза кога вратата към съседното купе отново се бе отворила.

Запленен от гледката на голата жена, Тим лежеше безмълвен в леглото си. Не смееше дори да диша. Искаше му се да се наслади още малко на възбуждащата картина, която се разкриваше пред него.

„Колко съблазнително е тялото ѝ!“

Внезапно го обзе изгарящо желание да я целуне и да я люби. Само мисълта за близостта на изящно сложеното ѝ, нежно тяло го възбуждаше до полуда.

Джулия облече бялата нощница — фантазия от коприна и дантела. Всеки път, когато я носеше, се чувстваше в нея като принцеса.

С въздишка приседна на ръба на леглото и си запали цигара. Потънала в мисли, изпусна тютюневия дим, проследявайки с поглед

малките облачета, докато се разсеяха във въздуха. Едва сега забеляза, че вратата е отворена, и скочи уплашено.

Подчинявайки се на някакъв вътрешен импулс, той също се бе изправил. Внезапно двамата се озоваха толкова близо един срещу друг, че усещаха дъха си. Джулия не бе в състояние да пророни нито дума. Впери омагьосан поглед в тялото на Тим, който в момента беше само по доста изрязан слип. Тя не осъзнаваше, че вместо да я скрива, нощницата показваше цялата ѝ прелестна голота. Той също не можеше да откъсне очи от хубавата млада жена. Няколко секунди стояха мълчаливо изправени лице в лице с погледи, впити един в друг. После Тим се изкашля смутено, за да отбележи веднага след това по обичайния си арогантен начин:

— Вероятно кондукторът е искал пътуването ни да бъде забавно. Пъхна под носа ѝ една бележка, на която пишеше:

„Много съжалявам, но трябва да ви съобщя, че ключалката не може да се ремонтира. Наистина направих всичко по силите ми, но вратата няма да издържи дълго затворена. Ще трябва да сложим нова в Чикаго. Случилото се е много неприятно и аз ви моля от името на железопътната компания да ни извините за тази повреда.“

— Къде намерихте листчето?

Джулия го изглежда подозрително.

— Висеше на моята врата. А на вашата нямаше ли?

— Не, тук няма никаква бележка.

— Сега си мислите, че аз съм я написал, нали? За съжаление обаче не се бях сетил за тази мъдра идея. Наистина е бил кондукторът.

Тим се усмихна и се наведе към един малък лист хартия, който лежеше на пода. Прегледа го бегло и го вдигна победоносно пред очите ѝ.

— Виждате ли, и вие имате бележка! Трябва да си изберете леко оцветени стъкла за новите очила. По този начин ще изглеждате още по-възбуждащо!

III

— Не може да бъде истина — изпъшка Джулия и се отпусна отчаяно на края на леглото. — Какво ще правим сега?

— Ще извлечем най-доброто за нас от създалото се положение.

Тим насочи погледа си към нея с многозначителна усмивка.

— О не, не и това, което си мислите — махна тя с ръка. — Куфарът трябва да се постави отново. Бих желала да ви помоля да не се възползвате от тази отвратителна ситуация! — изгледа го строго от главата до петите и се надигна. — А сега бъдете така добър и си вървете! Искам да спя.

— Колко жалко! Да спите в такава нощ! Погледнете само звездното небе — рече той и понечи да отиде до прозореца.

Джулия препречи пътя му.

— В момента въобще не ме интересува звездното небе. Уморена съм — сопна се тя и леко го изблъска от купето си.

— Приятни сънища — пожела ѝ Тим, като се извърна още веднъж на вратата. — И не забравяйте, че ако ви мъчи кошмар, обятията ми са свободни!

— Не си правете излишни илюзии, това няма да стане.

Затвори вратата и внимателно постави куфара отпред. Размисли няколко секунди, след което придърпа и другия куфар до първия. „Човек никога не знае какво може да се случи.“

Леглото беше много удобно и Джулия се сгуши под одеялото. Малката лампа на масичката пред прозореца разпръскваше в купето мека светлина. Младата жена се чувстваше уютно. Взе книгата и започна отново да я чете от първата страница.

Постепенно съдържанието я заинтригува. Измина около половин час. Вече беше стигнала до тридесет и пета страница, когато прозвуча гласът на Тим.

— Заспахте ли, докторе?

Предпочиташе да не му обръща внимание, но сметна, че няма да я остави на мира, докато не му отговори.

— Не, все още чета!

Извика силно, за да може отсреща Тим да я разбере ясно.

— Ах, да. „Пламъкът на страстта“. Спомням си. Не искате ли да ми почетете малко от книгата?

— Нямам никакво намерение.

— Защо искате да се развличате съвсем сама с тази любовна история? Далеч по-хубаво е да я споделите с някого, не мислите ли?

— Нищо подобно — отговори Джулия с негодувание. — Няма ли най-после да бъдете така любезен и да ме оставите на спокойствие?

— Разбира се.

За известно време се възцари тишина.

Тя изчака да чуе дали от съседното купе ще последва някаква забележка, но такава нямаше. Отново взе книгата и се съсредоточи в любовната история.

— Джулия — прозвуча изведнъж гласът на Тим колебливо. — Обещайте ми, че утре на закуска ще ми разкажете съдържанието.

„Явно този човек не разбира от дума! Няма да ме остави на мира с непрестанните си досаждания. Сигурно е в състояние да ме изтръгне и от най-дълбок сън. Отчаяна съм! Но от друга страна, всичко ми се струва страшно вълнуващо. Явно през тази нощ няма да мога да затворя очи.“

Пред погледа ѝ отново изплува завладяващата му, мускулиста фигура и внезапно усети в себе си възбуждащ гъдел, сякаш в тялото ѝ танцуваха хиляди пеперуди.

„Никога досега не съм познавала мъж като Тим. Франк наистина е по-мил и внимателен, освен това изглежда много по-добре. Какво повече искам от него? Всъщност би трябвало да бъда напълно доволна. Тим е съвсем друг — по-темпераментен, забавен, чаровен. Франк — напротив — е по-затворен и трезвомислещ и далеч не толкова обигран. Дали това ме привлича така в Тим?“

— Нямате ли и за мен нещо увлекателно за четене? — обади се отново той.

Джулия стана с неохота. Някъде в куфарите имаше още една книга. „Вероятно това е последната ми възможност да прекарам остатъка от нощта спокойно.“ Намери книгата — приключенска история в тропика. „Ще му я занеса“ — реши тя.

Отвори вратата и се помъчи да не покаже възбудата, която я обзе при вида му.

— Ето. Дано ви накара най-послед да млъкнете. Погледът ѝ падна върху масичката до прозореца, на която забеляза бутилка шампанско, в съд за изстудяване и две чаши. Веднага ѝ стана ясно, че нарочно бе поискал книгата, за да я примами в купето си. „Всичко е планирал“ — схвана на мига ситуацията и се обърна да си върви, щом му подаде книгата.

— Не искате ли да пийнете с мен една чаша?

Беше се опасявала, че ще чуе този въпрос. Спря като закована. „Мога ли все още да избягам? Ако не остана сега, ще ме помисли за глупава гъска. Но пък да бъда сама през нощта с непознат мъж в неговото купе...“

— Моля — прекъсна Тим мислите ѝ. — Много, ще се радвам, ако решите да ми правите компания. Обещавам ви, че няма да ви притеснявам повече.

Гласът му беше странно променен. Нямаше и помен от дръзкия тон, който бе свикнала да чува досега. Отново почувства възбуждащия гъдел в тялото си и кимна в знак на съгласие, сякаш някой я принуждаваше да го стори.

В този момент влакът, който бе спрял за известно време на някаква гара, потегли и я тласна право в ръцете на Тим.

Той просто не беше в състояние да устои на изкушението, докато държеше младата жена в обятията си. Придърпа я още по-плътено до себе си и целуна страстно меките ѝ, пълни устни.

Джулия бе завладяна от неописуемо опиянение. Вече не можеше да разсъждава трезво, в главата ѝ цареше страшен безпорядък. Знаеше само, че е прекрасно да бъде толкова близо до него, да го чувства с всяка фибра на тялото си и да се наслаждава на ласките му. Никога досега не бе целувала така мъж, както Тим в този миг. Толкова страстно и същевременно нежно. Дори Франк.

„Франк!“ Мисълта за годеника ѝ я накара да се осъзнае.

Освободи се рязко от прегръдките му.

— Моля те, Тим, не биваше да го правим. Не бих могла да понеса да имам неприятности с годеника си — промълви Джулия и преди той да успее да отговори нещо, тя се бе върнала с несигурна походка в купето си.

Изтощена, се отпусна на леглото. Страстната целувка продължаваше да изгаря устните ѝ. Все още усещаше нежната му прегръдка. „Какво стана? Какво направи този мъж с мен? Да не би да съм се влюбила?“

Джулия се чувстваше напълно объркана. С една-единствена целувка Тим бе събудил в нея непознати дотогава усещания. Колкото и да се мъчеше да прогони мисълта за него, все не успяваше.

„Това е като всички останали бегли запознанства по време на път. Не бива да приемам случилото се толкова сериозно! Утре ще се смея на всичко това и ще съм забравила Тим!“

Но дълбоко вътре в себе си знаеше, че няма да е така...

— Хей, докторе! — прозвуча гласът му. — Спите ли вече?

— Да.

Тим се развесели. „Бързо се изучи“ — установи доволен.

— Няма значение. Продължавайте да спите. Искях само да ви кажа, че целувката преди малко беше прекрасна.

Откровеността му я изненада. Всъщност беше очаквала от негова страна извинение за държанието му, макар че, ако трябваше да си признае, щеше да ѝ стане обидно, ако той действително ѝ се беше извинил. „Вече нищо не разбирам. Този мъж хвърли в пълен безпорядък добре подредения ми до този миг душевен живот. Винаги съм била уверена, че за мен съществува само Франк. А сега?“

— Разбрахте ли ме, Джулия?

— Да — отговори младата жена с несигурен глас.

Трепереше от страх, да не би да я попита дали е изпитала същото прекрасно чувство. „Какво ще му отвърна? Ако му кажа истината, може да си помисли, че искам още. Но лошото е, че действително искам.“

— Не смятате ли, че ще бъде по-добре, ако оставим вратата отворена? — предложи Тим.

„О, не, не искам да започва пак всичко отначало. Той никога няма да престане!“

— Всъщност това тук е двойно купе. Не знаете ли?

— Известно ми е — изпъшка тя. — Но този факт далеч не означава, че трябва да го използваме като такова.

— Но и не бива да пренебрегваме предопределението на съдбата. Счупената ключалка и срещата ни въобще, не мислите ли...

— Не, не мисля. Често стават подобни случайни инциденти. Не виждам нищо особено при нас. Впрочем... — помъчи се да придаде на гласа си делови тон — ... сега бих искала да спя, ако ми позволите.

— Много жалко — изпъшка той. — А можеше да бъде толкова интересна нощ! Хората изобщо не знаят какво пропускат, проспивайки половината от живота си.

— Моля, пощадете ме с вашите мъдрости. Джулия дръпна през глава одеялото и реши повече да не отговаря.

Но след малко наостри уши. „Не каза ли Тим нещо? И какво от това? Нека си приказва.“

Но той мълчеше.

Лежеше опънат на леглото си и пушеше цигара. „Никога досега не съм познавал жена като Джулия. Макар че се държи толкова хладно, в действителност е нежна и галювна. Тя е въплъщение на идеала ми за жена. Очевидно нямам никакви шансове при нея. Самата тя ми каза, че е сгодена.“

Двамата лежаха будни в леглата си през цялата нощ. Всеки мислеше за другия и се заслушваше да чуе гласа му.

IV

След напрегнатата нощ Джулия бе заспала едва на сутринта. Сънят ѝ беше много лек и неспокоен. Събуди я весело „Добро утро“.

Пред нея стоеше Тим и ѝ се усмихваше. В ръцете си държеше две чаши, в които искреше шампанско.

В началото тя не можеше да осъзнае дали това е сън, или действителност. После изведнъж се отърси от полусънното състояние. Но преди да успее да излее негодуванието си от новото му нахлуване в купето ѝ, той я изпревари.

— Надявам се, че принцесата си е отпочинала добре. Денят обещава да е прекрасен. Бъфало вече е зад нас и сега летим направо към Чикаго. По този повод си позволих... — подаде ѝ чашата.

Джулия понечи да му откаже, но Тим бързо съобрази:

— Чувал съм, че шампанското в ранни зори действало добре на кръвообращението.

„Може ли човек да му се сърди? — помисли си тя. — Всъщност исках да го попитам защо отново е влязъл в купето ми, но веселият му поздрав просто задуши гнева ми. Никога досега през живота ми не са ме будили с шампанско.“

Едва се сдържаше да не му се усмихне и пое чашата.

— Много благодаря — измърмори.

— Няма защо. Всичко това влиза в обслужването.

Чукнаха се и Тим изпразни на един дъх пълната си чаша. После насърчи младата жена, забелязвайки, че едва отпива от шампанското:

— По-смело, не боли. Ще видите, че след това ще се чувствате като новородена.

Тя го послуша и изпразни чашата си също на един дъх, но се задави и се закашля.

Той я потупа загрижено по гърба.

— Наистина не сте привикнала с алкохола. Джулия се изправи, но когато стъпи на пода, леко се олюля.

— Чудесно. Ще пристигна в Чикаго пияна.

— Бързо ще ви мине.

Хвана я здраво, защото все още не се чувстваше сигурна на краката си.

Докосването на ръцете му отново я възбуди силно. Двамата се гледаха в очите. За миг ѝ се стори, че губи контрол над себе си. Кръвта препускаше лудо във вените ѝ. Но когато Тим се приведе към лицето ѝ, тя го отблъсна настрана. Знаеше какво щеше да се случи, ако сега се целунеха. Нямаше да има сили да му устои отново. Малко непохватно прокара ръка през дългата си коса и без да го поглежда, каза:

— Моля ви, оставете ме сама, искам да се облека.

Той кимна и тръгна към вратата.

— Добре, облечете си нещо по-хубаво и после ще отидем да закусим.

Едва сега Джулия забеляза, че той не носи вчерашното отвратително сако, а елегантно кожено яке, което му стоеше великолепно. Но се въздържа да каже и дума по този повод.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Тим се обърна още веднъж.

— Между другото харесва ли ви якето? Облякох го специално във ваша чест.

— Във всеки случай е по-добро от сакото — отговори му кратко.

— Нали и вие смятате, че то подхожда повече на пропорционално сложеното ми тяло?

В очите му заиграха дяволити пламъчета.

— Само якето ми харесва повече. Не мога да преценя дали стои по-добре на тялото ви. Никога не съм била кой знае какво светило в областта на анатомията.

За миг Тим остана неподвижен до вратата.

— Едно на нула за вас, докторе — засмя се той. — Мисля, че ако бъдем повече време заедно, ще научите доста неща. Значи ще се видим във вагон-ресторанта.

Преди да успее да му отговори, вече бе напуснал купето.

„Странно! Като че ли словесните двубои с този мъж започват да ми доставят удоволствие. Да, забавляват ме. Той не ме кара да губя ума и дума както в началото на запознанството ни. Постепенно находчивостта и бързината на мисълта ми се възвръщат.“

Джулия се усмихна и започна да се облича. Тим бе имал право. Шампанското беше събудило жизнеността ѝ. Въпреки безсънната нощ

се чувстваше свежа и бодра и сега очакваше с нетърпение закуската.

Когато влезе във вагон-ресторанта, Тим вече се беше погрижил за всичко.

Наля горещото ароматно кафе и ѝ подаде чашата.

— Благодаря, много сте мил.

— Но само ако искам да се харесам на някоя жена. При едно по-дълго познанство тези пристъпи на внимание най-често замират.

— Значи според мен въобще не ставате за съпруг — констатира Джулия. — Искам мъжът ми да бъде винаги внимателен с мен.

— Годеникът ви постоянно ли е мил с вас?

— Не виждам какво ви засяга това. — Тя направи сърдита гримаса.

— Извинете ме, но много бих искал да се запозная някога с този феноменален мъж.

Усмихна се и отпи глътка от горещото кафе.

— Франк е чудесен такъв, какъвто е.

— Така, така, значи Франк няма никакви недостатъци — отбеляза Тим и заби вилицата малко по-силно в пържената шунка.

— Не съм казала подобно нещо, но при всички случаи не можете да се мерите с него — отвърна Джулия.

В същия момент осъзна, че бе отишла твърде далеч. Още повече, че мислеше точно обратното на това, което току-що бе казала. Прехапа език. „По дяволите, нямах предвид това. Но Тим сам си е виновен. Защо постоянно ме предизвиква?“

За няколко секунди лицето му помръкна, но после се направи, че въобще не е чул думите ѝ.

— Впрочем какво работи вашият Франк? — продължи да я разпитва невъзмутимо.

— Лекар е.

— А-ха, две сродни души — измърмори той. — В такъв случай по време на бъдещия ви брак никога няма да се изчерпят темите за разговор: „Какво става с апандисита на номер 134?“. Или: „Провери ли вече кръвната картина на 513?“, „Стомахът на 227 ми създава главоболия...“. Забавен разговор за след вечеря, мога да си представя.

— Блудкави шеги — възмути се Джулия.

— Вече сте ми го казвала, докторе — отвърна ѝ. — Но нека си говорим сериозно. Мислите ли, че Франк е подходящият мъж за вас?

— Ако не бях убедена в това, нямаше да живея заедно с него цели три години — тросна се тя.

— Три години! — Тим изсвири леко през зъби. — И той все още не се е оженил за вас? Тогава го забравете! Той няма да го направи и занапред!

— Аз бях тази, която не искаше да се омъжва досега.

— Виждате ли, както ви казах! Не сте сигурна, че Франк е подходящ за вас.

Тим захапа здраво хлебчето си.

— Решението ми няма нищо общо с това. Искях първо да изкарам стажа си. Между другото въобще не знам защо ви разказвам тези неща.

— Защото съм ви симпатичен.

— Изобщо не страдате от липса на самочувствие, нали?

— Не мога да си го позволя в моята професия, иначе ще бъда изпреварен от другите.

— Значи имате професия, в която постоянно ви преследват, така да се каже?

— Комбинативните ви способности са за завиждане — ухили се той. — Досега не съм гледал така на нещата, но вие сте права. В известен смисъл наистина ме преследват.

— Очевидно ви е приятно да обгръщате с тайнственост професията си — каза Джулия и повдигна вежди.

— Професията ми въобще не е тайна. Напротив! Когато предприемам частни пътувания, трябва винаги да внимавам някой да не ме познае. Аз съм известен бейзболист и играя във Висшата лига, в „Ню Йорк рейнджърс“.

— Не обичам бейзбол.

Тя направи кисела физиономия.

— Защо?

— Просто не виждам смисъл в това: първо да хвърляш топката и после да бягаш след нея като луд.

— Характерна особеност за играта с топка. Топката е целта, до която всеки иска да се докопа по предварително определен начин.

— Ах, какви ги говорите! Впрочем ще е по-добре незабавно да напуснете вагон-ресторанта.

— Но защо? Още не съм свършил със закуската.

— Не се ли страхувате, че някой може да ви познае? Нали пътувате инкогнито? — усмихна му се злорадо.

— Имам чувството, че в момента ми се подигравате — отбеляза той развеселено. — Може ли да попитам какво всъщност ви води в Чикаго? Смятам, че между нас вече цари нещо като доверие и затова можете спокойно да назовете причината за вашето пътуване. Или става въпрос за тайно поръчение?

Тим докосна с показалец устните си и се озърна предпазливо на всички страни. Джулия се засмя.

— Не, мога да ви успокоя, че не седите с агентка на масата. Отивам просто на сватба. Но не съм особено въодушевена — допълни.

— Струва ми се, че съдбата ни е свързала неразривно. И аз съм тръгнал на сватба, на която въобще не искам да ходя. Но, разбира се, когато научих, че бейзболният мач между Чикаго и Солт Лейк Сити е по същото време, все пак реших да пътувам.

— Значи само заради бейзболния мач ще изминете повече от хиляда километра с влак?

— Не само заради играта — поправи се Тим. — И от известно чувство на привързаност. Винаги съм бил черната овца в семейството, но точно при такива поводи се чувствам задължен да се появя и да ощастливя близките си с моето присъствие. Можем да се срещнем утре някъде и да гледаме заедно мача.

— За бога! И десет коня не са в състояние да ме закарат на игрището!

— Жалко, мислех си, че това ще бъде изгоден случай да се видим отново.

Той направи отчаяна физиономия.

— Няма да стане. — Джулия беше категорична. — А и годеникът ми ще дойде по-късно.

— Той защо не е с вас?

— През почивните дни е дежурен в клиниката. Тим поклати глава.

— Що за любов е тази, щом като годеникът е оставил красивата си млада годеница да пропътува сама толкова голямо разстояние? Всъщност защо не предпочетохте да летите със самолет?

Джулия понечи да отвърне, но Тим я възпря с движение на ръката.

— Не, не казвайте нищо. Не обичате самолетите, нали?

Замълча смаяна.

— Откъде знаете?

— Инстинктът ми го подсказа.

— Невъзможен сте, Тим. — Джулия се изправи. — Ще отида да си опаковам багажа.

— Но сега е едва 11. Не бихме ли могли да прекараме останалите часове, занимавайки се с по-интересни неща?

— Искате ли, но няма да стане! Всъщност докато стигнахте с книгата ми? — промени тя темата на разговора.

— Прочетох я. Ще ви я върна.

— Вече сте я прочел? — не можеше да повярва на ушите си.

— Да — каза Тим механично, докато се връщаха към купето. — Тази нощ няхах по-добър избор. Впрочем книгата е много увлекателна. Трябва да я прочетете, а не само да я разнасяте с вас и да я заемате на непознати мъже.

— Чела съм я. Радвам се, че и на вас ви харесва.

— Постоянно ме изненадвате — отбеляза Тим сухо. — Позволявате ли ми да я донеса през задния вход, или трябва да използвам портала? — попита, когато стигнаха до купетата.

— Няма да бъде дребнава и по изключение ще ви разреши достъп до задния вход.

Поклони й се.

— Ще ви бъде вечно благодарен.

Джулия се оттегли в купето си, а Тим остана в коридора и се загледа замислено през прозореца. Запали си цигара. „Тази жена предизвиква в мен чувство, непознато досега. След около два часа ще пристигнем в Чикаго... Край! Всичко ще свърши. Сигурно никога няма да я видя отново. Но какво мога да направя срещу това? Бейзболният мач бе последната възможност. Но Джулия явно не държи да се срещнем пак. Наистина ли е така? Стори ли ми се, или действително забелязах известно желание в очите ѝ? Макар и за частица от секундата, но то се четеше в погледа ѝ, сигурен съм, че не се лъжа. Не. Няма да ми е лесно да я забравя!“

— Нося ви книгата — каза малко по-късно, след като почука възпитано на свързващата врата. Преди да се върне в купето си,

допълни: — Костюмът не е лош, но не ви подхожда. Твърде строг е и ви състарява.

Преди тя да успее да му отговори, вече бе изчезнал. Младата жена плъзна поглед по дрехата си. „Какво не харесвана този костюм? Най-елегантният е, който имам. Наистина не е последен вик на модата, дългият шал е малко непрактичен, а и белият цвят ме прави леко бледа. — Отметна глава назад. — В края на краищата сама трябва да знам какво да нося. Хората нямат еднакви вкусове.“

Джулия се огледа в купето и се увери, че всичко е прибрала. После седна удобно и се опита да се съсредоточи в последната глава на книгата си. До Чикаго искаше да я свърши. Имаше още цял час на разположение, но очите ѝ се плъзгаха бегло по редовете, без да разбира какво чете. Мислите ѝ бяха съвсем другаде. Постоянно се заслушваше дали Тим ще каже нещо, но в отсрещното купе беше тихо. „Дали е заспал?“

Снощи многократно го бе проклинала, че не я остави на спокойствие. Сега изведнъж ѝ липсваше разговорът с него, гласът му. До пристигането на влака в Чикаго тя нито чу, нито видя повече съседа си по купе.

— Може ли да ви помогна?

Тим стоеше вече на перона и чакаше Джулия. Стана ѝ много приятно, че го вижда, макар все повече да се натъжаваше от предстоящата раздяла.

Той взе куфарите ѝ и извика на един носач.

— Ще се погрижа за такси — предложи ѝ и грабна пътната си чанта.

— Не е нужно — отказа Джулия, въпреки че се радваше на всеки миг, прекаран заедно с него.

— Но това е удоволствие за мен, докторе. — Тим започна отново със специалния си тон. — Въобще не ме затруднявате, а и в края на краищата това е последното, което съм в състояние да направя за вас. Макар че само ако бяхте поискала, всичко можеше да бъде по съвсем друг начин!

— Възможно е някой ден съдбата да ни срещне отново, който знае.

Тя му се усмихна, макар да имаше чувството, че в гърлото ѝ е заседнала буца.

— Виждате ли, все пак съвместното ни пътуване допринесе за нещо. Сега вече вярвате в предопределението на съдбата!

Таксито, което Тим бе наел, спря точно пред Джулия.

— Да закарате тази млада дама здрава и читава до целта! — предупреди той шофьора, който натовари куфарите ѝ.

— Поздравете Франк от мен — извика ѝ, после таксито потегли напред и след миг се потопи в гъстия поток от коли.

V

С голямо усилие Джулия си наложи да не се обърне назад, за да види Тим още веднъж. Почувства непосилна тежест в гърдите и едва сдържа сълзите си. „Какво става с мен? Как мога да бъда толкова сантиментална? Ако цял свят тъгува за някакво бегло запознанство по време на път, всеки втори или трети човек трябва да ходи с мрачна физиономия.“ Опита се да мисли за баща си. Радваше се, че ще го види отново.

След малко таксито спря пред къщата, където бе израсла, и сърцето ѝ заби лудо. Не беше идвала тук повече от три години. Едва сега забеляза камиона с мебели, който стоеше пред вратата. „Какво означава това?“ Плати на таксиметровия шофьор, взе двата куфара и влезе в къщата.

Двама носачи тъкмо смъкваха едно канапе по стълбите надолу. „Канапето на майка ми! — мина през ума ѝ. — Значи Клер не си губи времето и изхвърля всички неща от дома, които са принадлежали на мама!“

— Моля, госпожице, бихте ли се отместила, това тук не е пухена завивка — каза един от носачите.

Джулия стоеше насред стълбището, вперила очи в канапето.

— Извинете ме — промълви тя замислено и се прилепи към стената, за да пропусне покрай себе си двамата мъже.

— Джулия, скъпа! Най-после пристигна!

Горе на площадката стоеше Робърт Мидлър с разтворени обятия, за да посрещне дъщеря си. Тя се втурна по стъпалата и се хвърли на врата му.

— Какво става тук, татко? — попита, докато го прегръщаше силно.

— Джулия, скъпа — започна Робърт и сложи нежно ръка през рамото на единствената си дъщеря. — Продадохме къщата. Клер много искаше да живее близо до децата си, а и смята, че въздухът на село ще ми действа по-добре.

— А-ха, Клер смята... — повтори тя с горчивина в гласа.

— Надявам се, че нямаш нищо против, скъпа моя!

В този момент бъдещата жена на Робърт излезе от една от стаите и тръгна към тях.

— Желая само най-доброто за баща ти — прегърна тя Джулия внимателно.

— И за теб — допълни младата жена с известна ирония.

— Признавам, че във всичко това има и малко егоизъм. Но за Робърт градският въздух е чиста отрова. Къщата, която купихме, е прекрасна. Намира се съвсем наблизо до Мичиганското езеро. Ти и Франк трябва скоро да ни гостувате там!

Клер се усмихна чаровно и Джулия веднага разбра защо баща ѝ се бе влюбил в тази жена. Наистина беше много привлекателна.

— Мебелите в твоята стая си стоят все още там — рече Робърт. — Можеш да се напиш добре. Днес носачите ще вземат само част от обзавеждането. През следващата седмица ще се изнесем окончателно — погали нежно бузата на дъщеря си. — Но къде е Франк?

— Ще дойде в неделя със самолета. През почивните дни е дежурен в клиниката, но ми обеща, че ще присъства на венчавката.

— След като се настаниш, сигурно ще пийнеш кафе с нас, детето ми? Ще те чакаме във всекидневната.

Робърт ѝ се усмихна, после хвана нежно Клер под ръка и двамата се отправиха към всекидневната. Джулия ги проследи замислено с очи.

„Явно татко е намерил наистина отново щастието си. Изглежда много доволен и окрилен. А това е най-важното.“

Тя продължаваше да стои наред дългия коридор.

— Позволете, госпожице!

Единият от носачите я побутна леко настрана.

По пътя към стаята си няколко пъти се препъна в различни кашони и сандъци. Нито една мебел не беше на предишното си място. Старото писалище, на което майка ѝ пишеше писмата си, препречваше почти напълно вратата на стаята ѝ.

Джулия се провря с усилие през оставената пролука и влезе. Тук нищо не се бе променило. Все същите тапети, същите пердета. Разклатеното бюро, където бе подготвяла домашните си работи, а по-късно беше зубрила за университета. След толкова много години я обзе странно чувство. Прокара нежно пръсти по мебелите, сякаш искаше да

поздрави всеки поотделно. Спомените нахлуха в главата ѝ. Бяха избирали заедно с майка ѝ вече леко пожълтелите тапети на разпукващи се розови пъпки. Майка ѝ беше казала, че те са символ на разцъфващия нов живот... Колко отдавна бе всичко това!

Джулия се сепна, преди да изпадне в меланхолично настроение. Трябваше да отиде при баща си и Клер. Едно кафе сигурно щеше да ѝ се отрази добре.

— Изглеждаш великолепно — посрещна Робърт дъщеря си с горд поглед. — Предполагам, че се чувстваш приятно, детето ми?

— Да, татко, чувствам се отлично.

Тя взе чашата, която Клер ѝ подаде през масата.

— Кажки какво става с кариерата ти? — поинтересува се той.

— След два месеца стажът ми като асистент-лекар свършва. Предложиха ми вече място като анестезиолог в една клиника в Бостън.

— Но това е прекрасно! — зарадва се Робърт. — Ще приемеш ли?

— Не, мисля, че не. Франк няма да може да работи там. Това означава да се разделим. Вероятно в „Мемориам хоспитал“ ще се намери нещо за мен. Франк ще се застъпи в моя полза.

— Тази вечер ще дадем вечеря за всички членове на семейството и приятели — насочи Клер разговора на друга тема. — Трябва да се запознаеш с най-близките ми хора. Всъщност вече познаваш част от тях.

— Значи имам още няколко часа на разположение — установи Джулия. — Ще ги използвам да се разходя из града. В тези влакове човек не може да се движи истински.

— Все още не разбирам защо не взе самолет — отбеляза Клер малко остро.

— Защото мразя самолетите.

— Вярно е — засмя се Робърт. — Още като малко момиченце не можехме да я накараме да се качи в самолет. Много добре си спомням. Веднъж искахме да прекараме отпуската на Бахамите, но после трябваше да се откажем, защото тя не се съгласи да влезе в чакащия самолет. И тогава избрахме за почивка Мичиганското езеро, понеже дотам можехме да стигнем с кола.

— Но Джулия сега е голяма! — възрази Клер.

— Това обаче не означава, че съм погребала антипатията си към летящите машини. — Тя се изправи. — А сега хуквам да пазарувам.

Проби си път между кашоните и сандъците, наметна палтото си и напусна почти на бегом къщата.

Отвън на улицата си пое дълбоко дъх. „Може би причината е в мен, но не мога да се сближа с Клер. Същото е както преди една година в Ню Йорк. След няколко минути тази жена започва да ми лази ужасно по нервите.“

„Ревнуваш“ — беше й казал Франк. Вероятно бе прав. Все още не можеше да свикне да гледа баща си до друга жена, макар че майка й бе мъртва вече от десет години.

По търговските улици на Чикаго животът кипеше. Бе час пик за коли и хора в навечерието на почивните дни. Джулия разглеждаше витрините на магазините. Ориентираше се без проблем, защото бе родена и израснала тук. Внезапно се спря пред един малък бутик. Срещу нея сияеше червен костюм.

„Трябва да носите зелено или яркочервено“ — сети се внезапно за съвета на Тим. Този елегантен костюм беше истинска приказка! Направен беше от великолепна коприна, а към широкия, удобен панталон имаше колан, обшит с изкуствени цветни камъни. Тя се поколеба за миг, после влезе в магазина.

— Костюмът ви стои отлично. Ушит е като за вас — каза й продавачката с одобрение, когато след малко излезе от кабината за пробване.

Огледа се добре от всички страни на високото огледало и се хареса. Панталонът подчертаваше дългите й крака, а широкият колан — тънката талия. Жалко, че Тим не можеше да я види сега. Много държеше на преценката му.

Джулия напусна бутика с голям плик. В едно кафене си поръча капучино. Докато го пиеше, наблюдаваше през прозореца пъстрия поток от хора по улицата.

„Какво ли прави Тим в момента? — при тази мисъл като че ли нож я прободеше в сърцето. — Не, не мога повече да отричам: влюбена съм в този мъж до уши!“ Беше убедена, че никога няма да го види отново и това й причиняваше силна болка. Тим бе нахлул в живота й

като ураган и бе отнесъл със себе си чувствата ѝ. „Как сега ще се върна към ежедневието — и най-вече при Франк?“ Въпроси, на които в момента не можеше да си отговори.

Унило, Джулия стана от мястото си. Време беше да се връща вкъщи. Заради нея баща ѝ и Клер не биваше да се забавят с поднасянето на вечерята. В края на краищата това беше техният празник и тя не искаше да им го развали.

Очевидно за нея вечерта нямаше да бъде никак весела. „Поне Франк да беше тук!“

Мисълта за всички тия непознати хора въобще не ѝ допадаше. „Вземи се в ръце! Направи го заради баща си! Той много ще се радва!“ — обади се вътрешният ѝ глас.

— Изглеждаш великолепно, детето ми!

Робърт Мидлър бе възхитен, когато Джулия се появи с новия костюм във всекидневната.

— Трябва да тръгваме — каза Клер, след като ѝ хвърли само бегъл поглед. — Останалите сигурно ни очакват. Те искаха да отидат направо в ресторанта. Дори племенникът ми неочаквано се е появил!

Таксито вече стоеше пред къщата. Джулия седна отпред до шофьора, за да не смущава щастието на двамата. Не ѝ убягна, че баща ѝ през цялото време държеше ръката на Клер. Усещаше, без да се обръща, че докато пътуваха, те не откъсваха влюбени погледи един от друг.

Таксито спря пред ярко осветения ресторант. Робърт плати на шофьора и тримата влязоха вътре.

— Мамо! — Мелиса първа се хвърли в обятията на майка си. — Изглеждаш чудесно!

Мелиса бе най-малката дъщеря на Клер и следваше в Бостън. Беше незабележимо момиче, но имаше любящо сърце. Тя прегърна и Робърт и го целуна по бузата.

— Дъщеря ми Джулия — запозна ги той. Управителят на ресторанта се приближи до малката група и преди още да успеят да разменят и дума помежду си, поведе компанията към едно помещение, специално приготвено за такива случаи.

— Надявам се, че всичко ще ви хареса — каза той, поклони се леко и отвори вратата.

Младоженците бяха посрещнати с ръкопляскания. Гостите наобиколиха Робърт и Клер. Джулия не бе очаквала подобно нещо и застана малко по-назад, но баща ѝ я издърпа в средата и я представи на всички. Трябваше да стисне много ръце, но в царящата бъркотия така и не успя да запомни чии бяха те. С изключение на Мелиса, и четирите деца на младоженката бяха дошли със семействата си. Две сестри и един брат на Клер също не се бяха лишили от удоволствието да присъстват на сватбеното тържество.

Джулия не познаваше никого от компанията и се чувстваше безпомощна. Пое си облекчено дъх едва когато откри в множеството стария приятел на баща си Хенри Фулър. Познаваше доктор Фулър още от дете. Баща ѝ често играеше шах с някогашния си състудент и приятел. Хенри винаги ѝ носеше по нещо, когато идваше на гости.

— Джулия, скъпото ми дете. Откога не сме се виждали? Пораснала си и си одрала кожата на майка си — каза той развълнувано.

Тя се усмихна и го прегърна сърдечно. Знаеше, че бе обичал много майка ѝ, и от мъка, че тя беше избрала Робърт, никога не се беше оженил. За Джулия Хенри винаги бе бащински загрижен приятел и тя го обичаше почти колкото баща си.

— Непременно трябва да ми разкажеш какво правиш.

Възрастният мъж прехвърли нежно ръка през рамото ѝ.

— По-късно, чичо Хенри — обеща му и си взе коктейл от подноса, който в този момент ѝ предложи един от келнерите. — Първо трябва да пийна нещо.

Без да съобрази, че вътре има алкохол, отпи голяма глътка и се закашля силно.

Хенри Фулър се засмя и внимателно я потупа по гърба.

— Моля те, чичо Хенри, не ми се присмивай. Джулия леко се смути.

— Не съм си и помислял за това. Знам, че не си привикнала към алкохола. Щях да те предупредя, но ти толкова бързо грабна чашата, че нямах време да го направя.

— Хенри, радвам се да те видя! — Робърт се приближи с усмивка до стария си приятел. — В последно време малко те

позабравих, старче.

— Разбирам те напълно при това ново щастие. Хенри стисна сърдечно протегнатата му ръка.

— Може ли да ви поканя всички на масата! — обяви Клер високо, след като келнерът съобщи, че вечерята е сервирана.

Нагласената трапеза беше наслада за очите и гостите похвалиха изящното подреждане.

Джулия забеляза, че баща ѝ ѝ махна да отиде при него.

— Ще ми направиш ли това удоволствие да седнеш до мен? — помоли я той. — По този начин двете ми най-скъпи същества ще бъдат близо до мен — смигна ѝ, когато Клер изпълни с усмивка молбата му.

Когато всички заеха местата си, човек най-сетне можеше да се ориентира сред гостите.

— Лельо Клер!

Изведнъж зад гърба на Джулия прозвуча глас, който накара кръвта ѝ да закипи във вените. Тя изтръпна и не посмя да се обърне.

— Радвам се, че все пак дойде, скъпи мой Тим. Заповядай, настанявай се веднага на трапезата. Останалите можеш да поздравиш след вечерята. Отсреща мястото е свободно. Там поне ще си ми под око. — Клер се усмихна.

Младият мъж седна срещу Джулия. Когато тя вдигна очи, погледите им се срещнаха над букета от рози и гардении.

— Да ти представя племенника си Тим Карсън, скъпа.

Клер се приведе леко напред, за да я вижда.

Джулия продължаваше да седи, без да се помръдва. Не можеше да повярва, че мъжът от влака, който в момента седеше срещу нея, бе племенник на бъдещата ѝ мащеха.

— Тим е син на по-голямата ми сестра Лорета. Преди пет години тя загина заедно с мъжа си при автомобилна катастрофа — обясни тя.

— Забрави да отбележиш, че съм черната овца на семейството, лельо! — напомни ѝ той през смях.

— Здравей, Джулия! — Усмихвайки се, Тим я погледна със сияещи очи. — Ти си дъщерята на мъжа, който иска да се ожени за моята леля? Радвам се да се запозная с красивата си братовчедка!

— По-добре е да се пазиш от Тим, скъпа моя. Той с охота завъртва главите на всички жени! — обади се Клер отново.

— Въобще не проумявам какво толкова намират жените в теб? — намеси се в разговора Джон, съпругът на по-голямата дъщеря на Клер, Джун.

— Вероятно притежавам нещо, което убягва на някои хора — отвърна Тим сухо.

Джулия избухна в силен смях. Джон още от пръв поглед не ѝ бе допаднал. Беше арогантен и глуповат. Тим я възнагради с усмивка.

— Виждаш, скъпа братовчедке, че семейството ми няма особено добро мнение за мен! Аз съм бейзболист и то не лош по моя преценка. Но скъпите ми роднини смятат, че това не е сериозна професия за мъж. Ето, Джон е счетоводител.

— Трябва да признаеш, Тим, че бейзболът не е професия за цял живот — намеси се Клер. — А и разпуснатото ти поведение не буди възхищение. Крайно време е да се ожениш!

— Все още не съм намерил подходящата жена. Казано по-точно, запознах се с нея, но за съжаление тя вече е обвързана с друг — допълни тихо и погледна Джулия, която бе забила смутено очи в чинията си. Сърцето ѝ биеше лудо.

По време на вечерята двамата си хвърляха над букета тайни погледи. Всеки път ѝ се струваше, че кръвта ще спре да тече във вените ѝ. Останалите се бяха отказали да изпращат отровни стрели по Тим, защото сега се говореше на други теми.

Храната бе превъзходна и Джулия се хранеше с апетит. Очевидно бе забравила за предубежденията си спрямо алкохола. Тим я наблюдаваше развеселен как си пийваше порядъчно от бялото вино. Неусетно главата ѝ се замая. След официалната част гостите се разпръснаха неспринудено на малки групи.

Тя безуспешно се опита да се добере до Тим, който бе заобиколен от няколко мъже.

— Смяташ ли, че „Ню Йорк рейнджърс“ ще успее да стане шампион? — попита Джон и намести златната рамка на очилата си.

— Зависи от това кой ще бъде последният ни противник. Ако утре Чикаго спечели мача, няма да ни е много лесно — отговори Тим. — Моля, извинете ме. Бих желал да опозная по-отблизо новата си братовчедка!

След тези думи остави мъжете и тръгна към Джулия.

— Защо не каза, че вече се познаваме, скъпи братовчедче?

Джулия го посрещна с усмивка и изведнъж започна да хълца.

— Нима е така? — Тим погледна младата жена весело. — Та ти не ми даде шанс да те опозная. Но виждаш колко прав съм бил, когато твърдях, че съдбата ни е предопределила един за друг.

— Пак ли започваш отново с това?

Тя направи отчаяна гримаса, която бе твърде комична.

— Не започвам отново, а тепърва. Не смяташ ли, че трябва да изпием заедно по още една чаша шампанско и да полеем непременно роднинската си връзка?

— Щом толкова настояваш.

Той взе две чаши шампанско, които сервитьорът току-що бе поставил на един поднос, и ѝ подаде едната.

— Настоявам — прошепна ѝ на ухото и тя усети, че я обзема невероятна възбуда.

— Тогава да пием за нашето роднинство — обяви младата жена решително и леко чукна чашата си с неговата.

Отпи голяма глътка и го погледна над ръба на чашата.

— Не се ли прави и нещо друго в този случай? Тим я наблюдаваше предизвикателно.

Джулия се бе страхувала от този въпрос, но го беше очаквала. Сърцето ѝ заби лудо, когато той го изрече. „Как е възможно този мъж постоянно да ме изважда от равновесие?“ Само присъствието му бе достатъчно, за да я смути и направи безволево същество. Той взе полека чашата от ръката ѝ и заедно със своята ги постави на една масичка, която се намираше наблизо. „Сега — помисли си Джулия. — Сега ще ме целуне.“ Дишането ѝ се учести, дланите ѝ се овлажниха, а в корема си почувства приятен гъдел.

Тим обви нежно ръка около раменете ѝ и я придърпа бавно към себе си. Тя усети, че коленете ѝ се подкосяват. Спомни си за целувката в купето и опиянението, което я бе завладяло тогава. Само при представата за очакваното изживяване възбудата ѝ нарасна неимоверно. Целувката в купето все още изгаряше устните ѝ.

Той докосна леко с уста нейната. Джулия затвори очи. Искеше да се наслади докрай на нежността му. Цялото ѝ тяло сякаш бе обхванато в пламъци. Притисна се плътно до него и предпазливо пхна ръка под сакото му, усещайки през ризата мускулестото му тяло. Езиците им се

вплетоха в еротична игра. В този миг младата жена си пожела Тим да я държи вечно в обятията си и да я целува неспирно.

Той, изглежда, бе завладян от същите чувства. Всяка фибра на тялото му изгаряше от страст по нея. Ръцете му се плъзнаха нежно по гърба ѝ, после проследиха заоблената линия на хълбоците.

Двамата като че ли бяха загубили реална представа за пространство и време.

Гласът на Джун внезапно ги върна към действителността.

— Виждам, че вече сте започнали да се опознавате! — отбеляза тя пискливо.

— Сигурно одобряваш, скъпа братовчедке, че казвам дължимото „добре дошла в нашето семейство“ на новата ти доведена сестра, нали?

Тим прегърна небрежно Джулия през кръста и погледна Джун подигравателно.

— Това, което току-що демонстрирахте, не ми приличаше много на обикновена целувка за поздрав.

Тя се усмихна ехидно.

— Джулия е особено мила братовчедка, а особено милите братовчедки получават и особено мила целувка за „добре дошли“ — отвърна той спокойно.

После я дръпна леко със себе си, оставяйки Джун да стои с отворена от удивление уста. След няколко крачки се извърна отново към нея:

— И не забравяй да си поемеш въздух, скъпа моя!

— Трябваше ли да се държиш толкова ужасно с нея? — укори го Джулия.

— Просто не мога да я търпя. Още като дете ми лазеше страшно по нервите — прошепна ѝ той. — Ей сега ще се оплаче на Джон. А Джон, тоя кретен, ще разкаже веднага на Клер колко безсрамно съм се държал отново.

— Нищо чудно, че си черната овца, след като се препираш с всеки от семейството.

— Не се препирам с всеки — възрази Тим. — С теб например никога няма да се скарам сериозно.

— За това сигурно няма да имаш възможност.

— Два дена са доста дълго време — засмя се той.

— Мисля, че ще е по-добре да се спогаждаме, не си ли на същото мнение?

Кимна ѝ в знак на съгласие.

— Джулия, ето те и теб! — Робърт Мидлър стоеше в центъра на една групичка от хора, които дъщеря му не познаваше. — Добре ли се забавлявате двамата? — попита, поглеждайки Тим.

— Да, татко, братовчед ми тъкмо ме въведе в семейството — засмя се тя и целуна сърдечно баща си.

Алкохолът я караше да се чувства по-свободна, сякаш се носеше върху криле.

VI

Малко преди полунощ компанията започна да се разотива.

— Не ми се прибира още вкъщи. Не смяташ ли, че трябва да продължим някъде другаде?

Джулия погледна Тим с искрящи очи.

— Сякаш четеш мислите ми, скъпа братовчедке — съгласи се той с предложението. — И така къде ще отидем?

— Вероятно все някой бар е отворен, където ще можем да пийнем по нещо. — Тя бе напълно преобразена. — Сега съм в подходящо настроение за това.

— Тогава да не губим време — каза ѝ с усмивка.

Внезапно по гърба ѝ премина възбуждаща тръпка.

„Какво ли има предвид с тази забележка?“

— Изглеждаш очарователно в този костюм — наблюдаваше я с нескрито възхищение, докато ѝ помагаше галантно да си облече палтото. — Искаше ми се да ти го кажа през цялата вечер.

— Наскоро един човек ми препоръча да нося зелено или яркочервено — отвърна тя дръзко.

— Добър съвет ти е дал този човек.

Тим се усмихна и задържа ръката си за миг на рамото ѝ.

Нежното докосване предизвика ураган от чувства в душата ѝ. В тоя момент с удоволствие би му се хвърлила на врата, но вече бяха вдигнали достатъчно шум около себе си и затова тя потисна желанието си.

— Ще се видим утре. — Джулия се сбогува с баща си. — Беше прекрасна вечер, татко.

На улицата младата жена пое дълбоко дъх. Свежият въздух ѝ подежда добре.

— От алкохола ли е, или се радваш, че вече можеш да се отървеш от ужасното ми семейство?

Тим се подсмихна, забелязвайки въздишката ѝ.

— И от двете — призна му с виновна физиономия.

Известно време вървяха мълчаливо един до друг. Изведнъж той спря пред един малък хотел.

— Аз съм отседнал тук. Искаш ли да проверим дали барът работи още?

— Защо не? Да влезем.

Тим сви безпомощно рамене, когато разбраха, че барът вече е затворен. В съседния игрален салон обаче още светеше.

— Какво ще кажеш за игра флипер? — предложи Джулия въодушевено.

— Добре, щом настояваш.

Тя съблече палтото си и застана ентусиазирано пред автомата.

— По време на следването ми бях ненадмината на флипер — заяви с гордост.

— Така ли? — учуди се той и пусна монета в прореза.

Не след дълго топката влезе в аут.

— 360 точки — установи Джулия с поглед, впит в цифрите. — Отдавна не съм играла — побърза да обясни, когато забеляза, че Тим е вдигнал презрително вежди.

— Естествено — отговори той лаконично и се приготви.

Застана пред автомата и за кратко време направи 10 000 точки, като спечели и няколко безплатни игри.

— Бихме могли да поиграем малко футбол на маса, тук съм непобедима!

— Желанието ти е за мен закон! — беше му забавно.

Както се очакваше, Джулия загуби и при тази игра.

— Изглежда, пръчките нещо не са в ред. Би трябвало да се смажат отново — каза тя, свивайки рамене, когато резултатът стана 15 на 3 за Тим.

— Права си, доста трудно се движат — ухили се той.

Следващата жертва бе масата за тенис.

— В колежа бях шампионка по пинг-понг. Сега ще се удивиш от способностите ми.

Този път беше уверена в победата си.

— Явно малко съм поизгубила тренинг — извини се тя, след като в продължение на една минута още не бе улучила топката.

— При пинг-понга човек трябва постоянно да се упражнява!

На Тим му беше трудно да остане сериозен. „Невероятно сладка е!“ — помисли си.

— Тая хилка никак не е удобна!

— Естествено в този игрален салон няма хилки за шампиони, с каквито си свикнала — отбеляза той. — Не е ли по-добре да пийнем нещо?

— Разбира се, но барът вече е затворен.

— В стаята ми има малко барче, много добре заредено — рече и я хвана за ръката.

Джулия със задоволство се остави да я води.

— Не искаш ли да си свалиш палтото? — прошепна Тим нежно вече в стаята.

Джулия продължаваше да стои до вратата.

Без да изчака отговора ѝ, той съблече връхната дреха, докосвайки с ръце леко шията ѝ. Това бе достатъчно, за да предизвика в нея ураган от чувства.

Страстно обви ръце около врата му и впи разпалено устни в неговите.

Той се освободи внимателно от прегръдката ѝ.

— Джулия...

„Обичам те“ — искаше да каже, но щеше да бъде глупаво. Беше поела доста алкохол. „Мога ли да се възползвам от тази ситуация?“

— Искаш ли нещо за пиене? — попита объркан.

— Едно martini би било добре.

Тя се отпусна на широкото легло.

— За съжаление тук има само уиски — установи Тим, хвърляйки поглед в барчето.

— Но не ми ли каза, че барчето е отлично заредено? Добре, тогава уиски.

„Изглежда прекрасно“ — помисли си той, когато я видя да седи на леглото. Беше съблякла сакото си. Раменете ѝ бяха тесни и изящно оформени. Видът ѝ събуди в него непреодолимо желание.

Бавно се приближи и ѝ подаде чашата с уиски. Свали смокинга си, после ризата. Тя го гледаше със затаен дъх как се съблича.

— Джулия — промълви страстно Тим, притисна я нежно към леглото и обсипа финото ѝ красиво лице с ефирни целувки. Внимателно свали презрамките на бодито, откривайки изваяните ѝ гърди.

Започна нежно да ги гали, докато зърната им се втвърдиха и изпъкнаха напред. Тя изживяваше неописуемата наслада със затворени очи, не смееше дори да се помръдне. Пронизителното иззвъняване на телефона сякаш ги изтръгна от някакъв сън.

— Нина, ти? — попита Тим учудено, когато вдигна слушалката.

После стана и тръгна с телефона към прозореца. Джулия не можеше да разбере какво си говореше с жената от другия край на линията. Вдигна презрамките си и се изправи. Фактът, че толкова късно му се обаждаше жена, я прониза болезнено. Имаше чувството, че пречи, и понечи да се измъкне незабелязано, но с рязко движение на ръката той я задържа. Разговорът не продължи дълго.

— Моля те, не си отивай.

С няколко крачки се озова до нея и я прегърна.

— Коя е Нина? — попита Джулия с каменно лице.

— Стара позната и добра приятелка.

— Когато жена се обажда на мъж посред нощ, това значи нещо повече.

— Нина ми е приятелка от дълги години. Наистина, може да е виждала във връзката ни нещо повече от приятелство. В началото бях влюбен в нея, признавам си, но това отдавна е минало.

— Нямам абсолютно никакво право да ти задавам подобни въпроси.

Джулия понечи да се освободи от ръцете му, но Тим я държеше здраво.

— Джулия, пожелах те още от първия миг, в който те видях — прошепна той и свали внимателно палтото ѝ, което бе успяла вече да облече.

Погледна го изпитателно. Очите му издаваха, че говори истината. Сърцето ѝ заби лудо, всяка фибра на тялото ѝ копнееше за него.

— О, Тим! — промълви и се сгуши в ръцете му.

Той я поведе към леглото и отново я притисна нежно върху матрака.

— Не искаш ли да продължим оттам, където спряхме? — прошепна и започна бавно да я съблича.

Възбудена до крайност, Джулия усещаше голото му, хладно тяло. В нея гореше силна страст. С притаен дъх остави Тим да събуе панталона и обувките ѝ. Сега лежеше под него само по миниатюрни копринени бикини.

При вида на изваяната ѝ фигура желанието му се усили. Приведе се над нея и прокара внимателно устни по гърдите ѝ. Тя силно изстена, цялата пламтеше, сякаш обхваната от треска. Бе забравила за всичко около себе си. Носеше се в облаците и искаше само едно: да принадлежи докрай на този мъж.

В този момент се почука на вратата. Джулия се сепна изплашена.

— Във влака нямаше такова оживление — отбеляза Тим сухо и отиде да отвори.

Един куриер му донесе телеграма.

— В неделя вечерта трябва да бъда в Ню Йорк. Ръководството е насрочило извънреден мач. — Приближи се до нея. — Какво правиш? — попита учудено, когато я видя, че се кани да се облече.

— Не мога.

Тя не смееше да го погледне.

Тим седна до нея на леглото и обви нежно с ръце раменете ѝ.

— Защо?

— Мисля си за Франк. Никога досега не съм го мамила.

— Не ме ли желаш?

— О, напротив! В този миг не бих могла да си пожелаю нещо по-съкровено от това да ти принадлежа цялата — отвърна тя.

— Мисля, че Фройд беше казал, че в леглото никога не са само двама човека или нещо подобно. Тогава да бъдем трима!

— Четири — поправи го Джулия.

Той поклати глава.

— Не, аз нямам чувството, че мамя Нина! — Целуна нежно шията ѝ. — Моля те, остани така, както си — прошепна ѝ на ухото и започна да съблича другите си дрехи.

Само при вида на силната му мъжественост тя едва не загуби свят. Желанието ѝ растеше с всяка секунда. Дъхът ѝ секна, когато усети ръката му по голото си тяло. Докато той обсипваше с целувки

устните ѝ, пръстите му галеха нежно бедрата ѝ, които се разтвориха с готовност.

Джулия осъзнаваше, че вече няма връщане назад. Забрави за Франк и за всичко наоколо. Опиянението я лиши от всякаква мисъл. Върховният момент премина стремглаво над нея като помитаща буря. Никога преди това не бе изпитвала така любовта, както с Тим.

Постоянно му се удаваше да разпали наново желанието ѝ.

— Трябва да вървя, скъпи — прошепна тя, когато утрото надзърна през прозореца.

— Страхуваш ли се, че баща ти ще ти мърмори? — попита я с усмивка, продължавайки да я държи още в обятията си.

— Не точно това — отвърна Джулия. — Но как да му обясня всичко?

— Просто му кажи, че се обичаме.

— Ако беше толкова просто... — измърмори тя.

VII

— Хубаво ли прекарахте снощи? — попита Робърт Мидлър на закуска и погледна дъщеря си изпитателно. — Имаш уморен вид, детето ми.

— Не можах да спя много добре — отговори Джулия припряно.

Струваше ѝ се, че той ще познае по лицето ѝ за бурната любовна нощ, която бе изживяла с Тим.

Извъняването на телефона прекъсна мислите ѝ.

— Франк е — извика Робърт, който бе вдигнал слушалката.

— Здравей, Франк — каза тя с възможно най-обикновен тон.

Не биваше да събужда никакво подозрение нито у него, нито у баща си, който продължаваше да я наблюдава критично.

— Кога ще пристигнеш тук? Да те посрещна ли на летището?

— Не, скъпа, не е нужно. — Гласът му ѝ се стори някак си напълно чужд. — Ще взема такси. Ще пристигна навреме за венчавката. Добре ли прекара първата вечер?

— Да, беше много приятно. Всички питаха за теб.

— Липсвах ли ти поне малко?

— Много — излъга, без да знае защо го направи. „Но мога ли да му обясня всичко, което се случи, по телефона? Не, няма да бъде честно“ — убеждаваше се сама.

— Ще му кажеш ли? — попита Робърт, след като тя затвори телефона.

Джулия се стресна. Веднага ѝ стана ясно какво имаше предвид, но все пак се престори, че не проумява въпроса му.

— За Тим — добави той.

— Какво за Тим?

Продължаваше да се държи така, все едно че нищо не се бе случило.

— Не можеш да ме заблудиш, детето ми. Снощи не ми убягнаха, тайните ви погледи. Сами сме, Клер излезе сутринта в града. Ако искаш, да си поговорим за това.

— Добре ме познаваш — наведе тя глава. — О, татко, вече нищо не разбирам. Какво да правя сега?

— Влюбила си се в Тим, нали? — погали я нежно по бузата. — Мога да си представя. Той е много симпатичен мъж. Харесвам го, макар че Клер няма особено добро мнение за него. Но ти трябва да играеш с открити карти. Дължиш това на Франк, а сигурно и на Тим — предупреди я Робърт.

— Франк е великолепен човек.

— Но Тим има нещо, което той не притежава, нали?

— Колко добре ме разбираш, татко. Всъщност ти винаги си ме разбирал.

Джулия се усмихна и погали ръката му.

— Трябва да знаеш, че каквото и да решиш, аз ще бъда на твоя страна — обеща той и погледна дъщеря си нежно.

— Искане ми се да изляза. Ще се поразходя и ще направя някои покупки, ако, разбира се, нямаш нищо против. Вчера видях една фантастична рокля и водих дълга борба със себе си. Сега вече реших: ще я купя!

— Добре, детето ми, върви! Имам малко работа тук. Освен това ще се радвам да остана за малко сам. Трябва да се сбогувам с миналото.

Джулия кимна и целуна баща си по бузата. После напусна къщата, за да се втурне по магазините. Беше й нужно просто да се разсее. Мислите и препускаха бясно и без ред. „Какво да правя сега?“ Копнееше за Тим и нежността му. Срещу тази всепоглъщаща страст беше безсилна.

„Дали връзката ми с Франк е станала вече само навик, част от ежедневието, или в момента в мен говори желанието да изживея нещо ново? Не, не е това. Убедена съм, че изпитвам дълбоки чувства към Тим. Той означава повече за мен, отколкото искам да си призная. Да, харесвам Франк, но не го обичам. Все някога трябва да взема решение. Още отсега се страхувам от този миг. Ами ако съм само една от многото авантюри на Тим? Възможно е Клер да е права, когато ме предупреди за племенника си.“

Отново се сети за роклята и тръгна полека към магазина, където предишния ден я бе видяла.

Роклята от морскозелен шифон беше семпла, но идеално скроена. При пробата Джулия установи, че моделът подчертаваше още повече безупречната ѝ фигура. В пристъп на пазарна треска си купи, освен това зелена дантелена блуза, към нея подходящ панталон в същия цвят, както и червена пола и сако със синя копринена блуза. При всяко изпробване си мислеше за Тим. „Дали това ще му хареса?“ От доста време не бе пръскала толкова много пари за дрехи. Без да се колебае, си избра колие с цветни камъни и обувки, които да подходжат на роклята. Час по-късно Джулия напусна доволна бутика. На улицата махна на едно такси, за да я откара до дома ѝ.

— Имаме скъп гост — посрещна я Клер още на стълбите. — Напазарува ли?

Тя хвърли бърз поглед на пакетите, които младата жена носеше.

— Да, разорих се финансово. Купих си приказна рокля — каза тя въодушевено.

— Непременно трябва да ми я покажеш, но първо поздрави госта. Тим дойде.

— Тим?!

Джулия леко се притесни. Най-малко него очакваше да види в този момент.

— Искан да те заведа на бейзболния мач — посрещна я той с усмивка.

— Но ти знаеш, че мразя бейзбола.

Младата жена го погледна малко сърдито.

— Била ли си някога на мач?

— Не.

— Ето, виждаш ли! Как тогава можеш да прецениш, че мразиш тази игра? Точно затова искам да те взема с мен. За да ти покажа, че това е не само хубав, но и вълнуващ спорт.

— Направи му това удоволствие и иди с него — настоя Клер. — Робърт и аз имаме да приготвим още някои неща за утре.

— Но аз бих могла да ви помогна!

Джулия опита да се измъкне, но бъдещата ѝ мащеха, поклати категорично глава:

— Ще се справим и сами. Вървете и се забавлявайте!

— Не мисля, че ще ми бъде забавно.

Но от друга страна възможността да бъде сама с Тим още няколко часа бе твърде примамлива. Затова тя реши да затвори очи и да се примири със скучния бейзболен мач.

— Изглеждаш прелестна с тези дрехи — каза Тим одобрително, когато вече седяха един до друг на трибуната на стадиона за бейзбол. — Виждам, че си послушала съвета ми. По убеждение или от любов?

Той я погледна. Джулия не можа да открие в очите му и следа от ирония. Явно бе задал въпроса си напълно сериозно.

— Естествено по убеждение.

Думите едва се отрониха от устните ѝ. „Как бих искала да му кажа истината, че докато ги купувах, мислех единствено за това дали ще му се харесам в тях.“

— Значи имам отличен вкус. Зеленият цвят ти стои великолепно!

— Ще те ангажирам като съветник по въпросите на модата — пошегува се тя.

Но в същия миг установи, че тази забележка бе малко прибързана, защото Тим веднага се впусна в подробности.

— Означава ли това, че ще останем заедно?

— Не, не — побърза да възрази Джулия.

— Не беше ли щастлива снощи? — нежно докосна ръката ѝ.

— Напротив! Дори много.

— Но не ме обичаш, нали?

— Знаеш ли, аз и Франк... ние...

— А да, Франк, бях забравил напълно за него — прекъсна я Тим. — Естествено господин докторът ще бъде много повече желан като зет, отколкото един бейзболист. — Гласът му звучеше горчиво.

— Не съм казала подобно нещо — започна да отстъпва Джулия.

В този момент бейзболистите излязоха на игрището.

— Моля те, нека да говорим за това по-късно. Сега първо трябва да ми обясниш играта.

В продължение на около час тя бе така въодушевена от мача, че не можеше да седи спокойно на мястото си. Той я наблюдаваше развеселен. Едва в този момент осъзна истински, че обича тази жена.

„Бори се за нея — обади се вътрешният му глас. — Обикновено не се отказваш така лесно! В края на краищата не ти е казала направо,

че не те иска!“

„Не, разбира се, но ми стана ясно какво ѝ е отношението към мен, след като заговори за годеника си.“

— Имаш ли нещо напротив да вечеряме заедно? Тук съвсем наблизко знам един хубав ресторант — предложи Тим на излизане от стадиона.

— Да, с удоволствие. Умирам от глад — съгласи се Джулия с все още поруменели от вълнение страни. — Никога не съм си мислила, че бейзболният мач може да бъде толкова интересен.

— Обещанията ми не бяха много големи, нали? — увери се той. — Почакай и ще видиш, че от теб ще стане истински експерт по бейзбол.

Вечеряха в уютен ресторант, намиращ се недалече от хотела, където бе отседнал Тим, когато Джулия изведнъж се сепна:

— Знаеш ли, сецам се, че не съм купила никакъв подарък за баща ми и Клер!

— Някои магазини са все още отворени, така че можем веднага да изберем нещо — успокои я той.

Собственикът на магазина за изделия на художествените занаяти тъкмо се канеше да затваря, но след кратки увещания прояви разбиране и пусна двамата да влязат. Джулия се спря на купа от кобалтовосин порцелан.

— Хубаво щях да се подреда, ако утре на венчавката се бях появила без подарък! — въздъхна тя облекчено, когато излязоха навън.

Без да продумат, тръгнаха бавно по улицата. Тим не смееше да я заговори отново за Франк и Джулия му бе благодарна за това. Най-напред трябваше да бъде наясно със самата себе си, да подреди чувствата си.

— Ще се качиш ли с мен горе да пийнем по още едно? — попита я, когато стигнаха пред хотела му.

Тя поклати глава.

— Не, по-добре е да се прибера вкъщи.

Тим не възрази, макар че му бе доста трудно да скрие разочарованието си.

— Тогава значи ще се видим утре на венчавката?

Джулия само кимна в знак на съгласие.

Тим спря едно такси.

— Е, до утре. Приятни сънища и надявам се да ме сънуваш.

Искаше му се да сложи длан на рамото ѝ и да я почувства още веднъж, но после размисли и отдръпна ръката си.

Джулия забеляза жеста му и ѝ стана тъжно, че не го бе направил. Качи се в таксито и когато се обърна, той вече бе изчезнал във входа на хотела.

„Всичко свърши! Утре ще го видя за съвсем малко и след това никога повече. А и утре Франк ще бъде там! Сигурно ще бъде невъзможно да разменя с него дори и една дума на четири очи. Защо не се качих в стаята му? Не, така определено е по-добре.“

През тази нощ тя не можа да заспи. Постоянно си мислеше за Тим и се въртеше неспокойно ту на една, ту на друга страна в леглото. От главата ѝ не излизаше споменът за миналата нощ. Беше хубаво да лежи в прегръдките му, да чувства топлината на тялото му и да се наслаждава на нежността му. „Ще мога ли да бъда пак мила с Франк?“ Този въпрос я измъчваше чак до сутринта, когато най-сетне се унесе в неспокоен сън...

Джулия се събуди от силен шум. В къщата цареше голямо оживление. Трескаво се извършваха последните приготовления за венчавката. Тя погледна сънено към часовника. „Колко е късно! — помисли си. — Франк скоро ще пристигне!“ Чувстваше се ужасно, главата ѝ бучеше, крайниците я боляха.

„Как ще прекарам днешния ден в това състояние? Ще намеря ли мили думи за Франк, когато с цялото си сърце копнея за Тим?“

Хрумна ѝ мисълта да избяга. В момента все още имаше време да го направи.

„Ще бъде детинска постъпка, а и татко ще се натъжи много. Следователно не ми остава нищо друго, освен да овладее чувствата си!“

Леко почукване на вратата я изтръгна от мислите ѝ.

— Будна ли си, детето ми? — попита Робърт Мидлър колебливо.

— Да, татко, спокойно можеш да влезеш.

Джулия лежеше с кръстосани под главата си ръце.

— Да не би да си болна? — Баща ѝ загрижено седна на края на леглото.

— Не, добре съм — увери го тя, защото не искаше в деня на сватбата му да го товари със своите проблеми. — Време е най-после да ставам. Франк ще пристигне всеки момент. Мога ли да помогна нещо?

— Не, всичко е готово. Трябва непременно да видиш всекидневната. Станала е великолепна!

„Не изглежда много щастлив!“ — установи Джулия от пръв поглед и реши да се увери в това:

— Потиска ли те нещо, татко?

— Честно казано, да, детето ми — кимна Робърт. — Затова бих искал да си поговоря с теб на спокойствие. Ясно ми е, че не харесваш особено Клер, но вероятно двете бихте могли да се спогодите като разумни хора. Аз много я обичам, разбира се, не както обичах майка ти, това искам да го знаеш. Майка ти беше забележителен човек, невероятна жена. Но ти трябва да се съгласиш, че аз не съм мъж, който може да се справи сам в живота. Имам нужда от някого, който да е до мен. — Направи малка пауза и после продължи: — Искам да ти кажа, че между нас никога нищо няма да се промени. Ще бъда безкрайно щастлив, ако всички се опитаме да се разбираме един с друг.

— Не зависи само от мен.

— Джулия, аз загубих майка ти, но не искам да загубвам и теб. — Робърт настоятелно взе ръцете ѝ в своите. — Ти си най-скъпото нещо, което все още имам!

— Моля те, татко, не се притеснявай за това!

Видя колко развълнуван беше баща ѝ, обви ръце около шията му и го целуна.

— А сега не искам повече да се отдаваме на такива мрачни мисли — опита се да го разсее тя. — Та нали днес е празник, твоята сватба! Ще се облека веднага.

— Добре, детето ми. После ще прием заедно кафе — предложи Робърт и я остави сама.

— О-о, отново изглеждаш прекрасно!

Клер изрази истинско възхищение, когато след малко Джулия се появи в новата си морскозелена шифонена рокля.

— Ти също изглеждаш чудесно — върна ѝ тя комплимента.

Беше също така искрена, защото лазурносиният костюм действително придаваше на Клер много елегантен вид. Цветът подходеше идеално на сребристосивите ѝ коси.

— Скъпа моя, мисля, че тук липсва нещо.

Робърт посочи към голата ѝ шия и намигна многозначително на дъщеря си. После извади от хубавия си тъмен костюм луксозна кутийка и я поднесе на Клер.

— Това е сватбеният ми подарък за теб, скъпа — обяви той. — Искях да ти го дам още сега, за да можеш да бъдеш с него на венчавката.

Клер нададе възторжен вик, когато отвори кутийката. Вътре имаше платинено колие, на което блестяха сапфири и смарагди.

Тя нежно прегърна годеника си и го целуна любвеобилно.

— Благодаря ти, скъпи. Колието е прекрасно. Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала.

Робърт сложи колието на шията ѝ и Клер се втурна към огледалото, за да се види.

— Наистина е великолепно — прибави Джулия без завист.

— Харесва ли ти украсата на всекидневната? Нищо не каза досега за това — попита бъдещата ѝ мащеха.

— Чудесна е.

Тя се усмихна. Погледна разкошните цветя наоколо: любимите на Клер червени рози с бели гардении, като букета на масата в ресторанта.

В този момент камбанката на вратата иззвъня.

— Сигурно е Франк — предположи Джулия и тръгна към входната врата, за да я отвори.

— Скъпа, най-последно!

Той стоеше навън с разтворени обятия. Малко сковано, тя пристъпи към него.

— Здравей, Франк!

— Що за посрещане е това? — учуди се той. — Не искаш ли да ме целунеш? Не сме се виждали от три нощи и два дни! — пошегува се.

— Да, да, естествено, Франк. Моля те, извини ме, все още съм твърде объркана — каза със запъване Джулия.

— Сигурно е от радост, че отново сме заедно — предположи той и я притисна силно към себе си.

Тя не се отдръпна, но и не отвърна на жеста му.

— Ела горе! — отклони бързо разговора. — Баща ми и Клер те очакват вече с нетърпение.

Сдържаността ѝ го учуди, но не отдаде голямо значение на това.

— Франк, скъпи! Колко се радвам да те видя отново!

Клер го прегърна прекалено възторжено, докато Робърт само стисна силно ръката на годеника на дъщеря си.

— Надявам се, че идвам навреме. — Той се настани удобно на предложеното му кресло.

— Трябва веднага да се преоблечеш. Останалите ще пристигнат всеки момент.

Джулия се чувстваше неловко в негово присъствие и скришом го наблюдаваше. Гузната съвест не ѝ даваше мира.

— Венчавката е едва след час — намеси се Робърт. — Франк може спокойно да изпие едно уиски.

— С удоволствие — съгласи се той.

Джулия играеше нервно с пръстите си. „Ако междувременно Тим дойде? Е, така или иначе е невъзможно да се избегне срещата им, все някога двамата ще застанат един срещу друг. Дали по-късно или по-рано, това няма никакво значение“ — каза си.

— Роклята е нова, нали? — забеляза Франк.

— Да, купих си я за сватбата. Харесва ли ти? — попита го малко неуверено.

— Честно казано, зеленото е отвратително. Този цвят не ти подхожда.

— Знам, че ако зависеше от теб, трябва да нося само кафяво, синьо и бяло, нали? — избухна Джулия.

Франк я погледна учудено.

— Какво ти става, защо си толкова нервна?

— Въобще не съм нервна. Дразня се само когато други хора постоянно искат да ми нареждат какво да облека — отвърна му рязко.

— Но, скъпа, никой не иска да ти нарежда — каза той спокойно. — Попита ме дали ми харесва роклята и аз ти отговорих.

Тя направи смутена физиономия.

— Прав си, Франк, моля те, извинявай! И аз не знам какво става с мен. Днес съм малко превъзбудена.

— Но защо? Нали баща ти се жени, а не ти — усмихна ѝ се.

— Не мислиш ли, че тази забележка е прекалено глупава? — сопна му се.

— Но това беше само шега. — Франк стана сериозен. — Наистина изглеждаш малко нервна.

Преди Джулия да успее да му отговори, отново звънна камбанката вратата.

— Аз ще отворя — каза тя бързо, когато баща ѝ понечи да се надигне.

Франк я проследи с учуден поглед, а Клер се обади:

— Не намираш ли, че от вчера се държи много странно, скъпи?

— Вероятно в последно време е работила доста.

Робърт се опита да не покаже, че е загрижен за дъщеря си, защото не искаше да ги притеснява. Предполагаше, че Джулия води със себе си тежка вътрешна борба.

— Вярно е — потвърди Франк. — През последните седмици работи много, давайки от себе си максималното. Щом се върнем в Ню Йорк, ще си вземем отпуск и ще отидем някъде за няколко дни. Може би по крайбрежието.

Младата жена отвори вратата и се разочарова. Не беше Тим, както очакваше, а децата на Клер заедно със семействата им.

— Събрахте ли се всички? — попита Джулия със свито сърце.

— Гудуин се появяват винаги накуп — каза Мелиса, смеейки се.

Само тя я прегърна сърдечно, докато останалите се изнизаха важно покрай нея. След тържествената вечеря в ресторанта бъдещата заварена сестра за тях бе мъртва. Според техните разбирания тя се бе сближила твърде много с Тим.

— Сега липсва само още съдията Хопкинс — каза Клер, след като всички се събраха в украсената всекидневна.

— И Тим — обади се иначе свенливата Мелиса.

— Вярно — съгласи се Робърт. — Тим още не е дошъл. Без него не можем да се оженим. Той и Джулия са ни кумове.

— Не проумявам защо сте взели за кум тъкмо Тим! — отбеляза Джун остро.

— Кого от вас да избира, без да предизвикам скандал? — намеси се Клер. — Тъй като още от самото начало се знаеше, че дъщерята на Робърт ще бъде кумата, нещо напълно понятно, защото тя е единствената му роднина, аз реших да помоля Тим да стане кум.

— Както виждаш, майко, можеш напълно да разчиташ на него — каза цинично Джун.

— Запри отровния си език — упрекна я Мелиса. — Не знам защо се заяждате постоянно с Тим. Той е по-добър от всички нас взети заедно. Аз го харесвам. Освен това на него може да се вярва, защото е искрен и честен.

Джулия учудено впери очи в Мелиса, докато останалите я погледнаха недоверчиво. После се озърна смутено за Франк. Годеникът ѝ стоеше малко настрани, плътно заобиколен от другите. Естествено доктор Франк Морисън трябваше най-напред да бъде огледан подробно, в края на краищата Гудуин бяха слушали толкова много за него!

— Имаш доста привлекателен годеник! — промълви Мелиса.

Не можеше да откъсне очи от Франк, който надвишаваше почти с цяла глава мъжа на Джун, Джон.

— Благодаря, Мелиса, много си мила.

Джулия постоянно поглеждаше нервно към ръчния си часовник. „Къде се губи Тим? След около петнадесет минути трябва да започне венчавката.“

На вратата се позвъни отново. Тя бързо се извини на заварената си сестра и се втурна да отвори. Преди това се огледа още веднъж пътьом в огледалото.

И този път остана разочарована. Насреща ѝ се усмихваха мило съдията Хопкинс и жена му. Джулия ги познаваше още от детските си години. Съдията живееше наблизо. Съпругата му, закръглена, нисичка, винаги любезна жена, свиреше прекрасно на хармониум и често подаваше през прозореца опечени от нея бисквитки на играещите пред къщата ѝ деца.

— Колко се радвам, скъпо дете, да те видя отново след толкова дълго време — поздрави я Рут Хопкинс със сърдечна усмивка.

Съдията беше затворен в себе си човек, който не обичаше да говори много. Той стисна мълчаливо ръката на Джулия и я потупа нежно по рамото.

— Всички ли са тук? — попита и намести кръглите си очила без рамки.

— Опасявам се, че липсва единият кум.

— Е, тогава ще изчакаме още малко.

Джулия тъкмо затвори вратата, когато камбанката отново иззвъня.

— Къде се губиш? — посрещна тя новия си братовчед със строг тон, но същевременно сърцето ѝ заби лудо. — Всички чакат само теб.

— Както виждам, идвам точно в подходящия момент — установи Тим.

— Защо не дойде по-рано?

— Въобще не предполагам, че си любопитна — надсмя ѝ се той.

Трудно му се удаваше да се държи така непринудено, защото при вида ѝ дъхът му секна. Кръвта запулсира силно в слепоочията му и усети да го завладява силно желание да бъде с нея.

— Трябваше да проведе един неотложен телефонен разговор — обясни невъзмутимо.

„Нина! — мина през ума ѝ. — Сигурно се е обаждал на Нина!“

В гърдите ѝ се надигна силна ревност.

— Предполагам, че Франк вече е дошъл? — попита Тим не толкова от проява на жив интерес, колкото да си припомни ситуацията.

— Беше по-точен от теб — отговори му хапливо.

— Нищо чудно. Дошъл е от Ню Йорк със самолет, а аз от хотела с такси.

Той се опита да се пошегува.

— Въобще не ми е смешно — сопна му се тя.

— Джулия, скъпа — каза ѝ тихо и пристъпи крачка към нея. — Защо изведнъж стана толкова нелюбезна с мен? Не ни ли беше хубаво заедно? Никога досега любовта за мен не е била толкова опияняваща както с теб — прошепна и обгърна с ръце талията ѝ.

Тя усети как коленете ѝ се подкосяват. Силна тръпка премина през тялото ѝ, внезапно отново я завладя изгарящо желание. Тим я придърпа в прегръдките си. За няколко секунди Джулия се сгуши в него, усещайки топлото му тяло. Искеше ѝ се да я целуне, но той само

нежно я притискаше до себе си, заровил лице в косите ѝ. Бе праметнал едната си ръка през рамото ѝ и галеше с пръсти главата ѝ, сякаш утешаваше малко дете.

Тя се освободи рязко от прегръдката му.

— Боже мой, Тим. Какво ще правим?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и за да не заплаче, впи страстно устни в неговите. Щеше ѝ се тази целувка никога да не свършва. В мислите си отново изживя опияняващата любовна нощ. Целувката му ставаше все по-настойчива и дива. Все пак тя успя да намери сили да се отдръпне.

В този момент прозвуча гласът на Робърт:

— Деца, идвайте. Венчавката започва.

VIII

— ... и така по силата на възложената ми от щата Илинойс длъжност ви обявявам за съпруг и съпруга — каза съдията Хопкинс и първи поздрави младоженците.

Джулия прегърна баща си.

— Желая ти много щастие — прошепна му тя.

Гостите се събраха не принудено на групички и вдигнаха на здравица с шампанско за Клер и Робърт.

— Искам да ти представя новия ми братовчед.

С тези думи Джулия поведе годеника си към Тим.

Двамата мъже си подадоха ръце.

— Значи това е твоят кадърен доктор — ироничната нотка в забележката му спечели жлъчния ѝ поглед. — През последните два дни всички питат само за вас — добави той, когато видя недоумяващата физиономия на Франк. — Очаквах с безкрайно нетърпение да се срещна с мъжа, когото моята мила братовчедка е уловила на въдицата си.

Горчивината в гласа му не направи впечатление на Франк.

— Джулия никога не ми е разказвала за вас — призна си.

— И да е искала, не е можела да го стори, понеже до вчера все още не знаеше за съществуването ми. Моето скъпо семейство избягва да споменава за мен.

— Тим е известен бейзболист в „Ню Йорк рейнджърс“.

Младата жена импулсивно хвана братовчед си под ръка и на Франк не му убягна странният блясък в очите ѝ. Блясък, който не бе виждал никога досега.

— Бейзбол? — Франк наостри уши. — Мислех, че мразиш бейзбола!

— До вчера — каза бързо Джулия. — Не съм допускала, че е толкова вълнуваща игра! Тим ме предума да отида с него.

Годеникът ѝ изведнъж изпита странно чувство в областта на стомаха, което не можеше да си обясни.

„Хубава двойка!“ — мина светкавично през ума му, докато ги гледаше да стоят така сговорчиво един до друг. Блясъкът в очите ѝ го накара да се замисли. „Тя изглежда променена. Какво ли се е случило през двата дни, докато бяхме разделени? Сигурен съм, че нещо е станало.“ Би дал в момента всичко, за да разбере какво по-точно, но не можеше да пита, без да рискува да стане смешен.

— Е, значи сега си се обогатила с едно преживяване повече — забеляза накрая.

В същия миг осъзна колко глупаво прозвучаха думите му.

— Радвам се, че успях да я освободя от предубеждението ѝ към този спорт. Вие почитател ли сте на бейзбола?

Тим се опита да даде друга насока на разговора.

— Не точно почитател, но с удоволствие гледам по някой добър мач. Името ви ми е познато — отговори Франк. — Моите поздравления за победата ви преди време срещу австралийците.

Двамата мъже се впуснаха в досаден разговор за бейзбола и Джулия се почувства излишна.

Седна малко настрани в едно кресло и се загледа в тях.

„Колко са различни дори по външен вид! Франк — изискан от главата до петите. А Тим: даже в елегантния си костюм изглежда небрежен и безцеремонен. Връзката му е разхлабена и леко виси, докато на Франк му стои безупречно. Всичко в Тим е вълнуващо.“

Плъзна поглед по добре сложеното му тяло. Пред очите ѝ преминаха светкавично картини от оная нощ, когато Тим, приведен над нея, нежно я галеше, а тя, изгаряща от желание, му се беше отдала. Спомни си за мига, в който двамата достигнаха връхната точка на страстта и как по-късно се събуди в прегръдките му. Изведнъж този спомен ѝ причини болка. „Никога вече няма да бъде така! — реши отчаяно. — Скоро ще трябва да се разделим, без дори да се целунем нежно за сбогом.“

— Толкова си умислена!

Гласът на баща ѝ я върна към действителността.

— Да, тъкмо си мислех, че ще трябва да ви напуснем отново — каза тя тихо.

— Скоро ще ни дойдете на гости в новата къща. — Робърт прокара нежно ръка по косата на дъщеря си. — Франк спомена за

няколко дена отпуска, за които ще подаде молба веднага след връщането ви в Ню Йорк.

— Да, и двамата се нуждаем от почивка.

— Вероятно тогава всичко отново ще се оправи между вас — каза с надежда баща ѝ.

„Никога вече няма да бъде както преди“ — искаше ѝ се да изкрещи високо, но вместо това рече:

— Може би си прав, татко. Всъщност сигурно си прав.

Нямаше намерение да го притеснява, защото знаеше колко бе загрижен за бъдещето на дъщеря си. Тя самата, разбира се, нямаше и най-малка представа как щяха да се развият занапред нещата.

— Джулия, съкровище, мисля, че трябва да започнем полека да се сбогуваме. Влакът ни тръгва след час.

Франк застана до нея и сложи собственически ръка на рамото ѝ.

— Ще се преоблека и ще опаковам багажа си. Няма да трае дълго — каза му и изчезна.

Имаше чувството, че нещо я души. Горе, в стаята си, смъкна бавно ципа на роклята, борейки се с напиралците в очите ѝ сълзи. Грижливо сгъна роклята и я постави в един от куфарите, които лежаха отворени на леглото. Погледът ѝ падна на книгата, която бе дала на Тим във влака. Взе я и я погали нежно, сякаш беше лицето му. „Да можех да почувствам за последен път ласките и тялото му! — помисли си и в същия миг се нарече глупава гъска. — Просто трябва да го забравя! Франк ме обича и аз не бива да го разочаровам така. А и бездруго не вярвам съвсем на Тим за историята с Нина. Сигурно тя ще го чака. Единствено аз ще бъда изоставената, защото го обичам. Това поне ми е до болка ясно.“

Джулия отметна решително назад глава. Продължаваше да стои само по бикини пред куфарите, чудейки се какво да облече. Спря се на джинси и бял памучен пуловер.

Не забеляза кога вратата се отвори.

— Моля те, извини ме, че нахълтвам тук без предупреждение...

Тя замръзна на място, без да смее дори да се обърне. Тим се беше появил внезапно в стаята. Кръвта закипя във вените ѝ.

Той също стоеше неподвижен, вперил очи в нея. Дланите му се овлажняха. Мислите се въртяха в пълен безпорядък в главата му. „Колко е красива! Прекрасна е!“ — не можеше да откъсне поглед от полуголото ѝ тяло.

— Джулия...

— Какво искаш? — попита тя с треперещ глас и бавно се извърна към него.

— Аз... исках... — промълви той и спря. — Загубила си нещо в хотела!

Мълчаливо измъкна от джоба на костюма си тънката гривна, която Франк ѝ бе подарил за годежа. Джулия въобще не бе забелязала, че липсва.

Тим застана непосредствено пред нея. Тя усещаше дъха му по голата си кожа и се разтрепера. Не смееше да го погледне в очите.

— Благодаря ти — прошепна и пое гривната.

Върховете на пръстите им леко се докоснаха и през тялото ѝ сякаш премина електрически ток. Тим като омагьосан не можеше да откъсне поглед от голите ѝ гърди. Много бавно той повдигна ръка и предпазливо ги погали, но веднага след това я отдръпна, сякаш се бе изгорил в горещата ѝ плът. Ала този миг бе достатъчен, за да разпали у Джулия диво желание.

— Тим — прошепна му.

Той обви страстно ръце около стройното ѝ тяло и я притисна към себе си.

— Джулия, подлудяваш ме! — изпъшка и потърси с уста нейната.

Тя с готовност разтвори пухкавите си пълни устни, отговаряйки на подканващата игра на езика му. Затвори очи и изцяло се отдаде на завладялото я при тази целувка невероятно чувство на щастие.

Беше изгубила представа колко дълго бе стояла в нежната му прегръдка, забравила всичко наоколо. Но изведнъж Тим я отблъсна от себе си.

— Трябва да вървя — каза той и се втурна като подгонен навън от стаята.

Беше ѝ нужно известно време, за да дойде на себе си и да осъзнае напълно какво се бе случило. Леко залитна, после бързо нахлузи плътно прилепващите по тялото ѝ джинси и облече пуловера. Все още се чувстваше замаяна.

— Джулия, готова ли си? Време е!

Франк почука на вратата.

— Ей сега!

Стори ѝ се, че гласът му идва от много далече. Затвори двата куфара и ги заключи.

— Ще ми помогнеш ли, Франк?

Годеникът ѝ веднага отвори вратата и влезе вътре.

— Не ти ли е добре? — попита загрижено, когато видя бледото ѝ лице.

— Всичко е наред. Само малко ме боли главата — увери го Джулия.

„Дали забеляза, че Тим е бил в стаята? Ами ако другите са разбрали? Явно не са, защото се държат напълно нормално“ — помисли си облекчено, когато се върна при останалите.

Във всекидневната се огледа за Тим, но никъде не успя да го открие.

— Жалко, че вече трябва да ни напускате — каза Клер, прегръщайки заварената си дъщеря на раздяла. — Но се надявам, че скоро ще ни посетите отново.

Джулия ѝ обеща и после се сбогува с останалите членове на семейството.

Вече се владееше напълно.

— Къде е братовчед ми? — попита тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи нормално.

— Самолетът на Тим излита след половин час — обясни мащехата ѝ. — Трябваше да побърза, но ме помоли да ви предам сърдечни поздрави.

Джулия се опита да скрие разочарованието си и се усмихна насила.

„Никой не бива да забележи, че в момента ми се иска да завия на глас!“

Робърт Мидлър излезе с дъщеря си и Франк навън.

— Всичко добро — пожела той, когато двамата се качиха в поръчаното от Франк такси, и намигна многозначително на дъщеря си. — Моля те, обади ми се скоро, за да ми съобщиш какво си решила — извика ѝ, когато колата потегли.

— Какво искаше да каже баща ти? — любопитства след малко годеникът ѝ.

Тя изтръпна. Имаше чувството, че са я хванали на местопрестъплението.

— Разказах му за предложението от Бостън — отговори бързо.

Скришом въздъхна с облекчение, че се сети за това оправдание, понеже много добре знаеше за какво ѝ беше намекнал баща ѝ.

Във влака за Ню Йорк бе доста мълчалива. Всичко ѝ напомняше за пътуването с Тим преди два дни. Само дето Франк, а не той, седеше срещу нея във вагон-ресторанта и делеше с нея купето.

През нощта тя дълго време не можа да заспи. Слушаше равномерното дишане на годеника си, който бе потънал в дълбок сън на съседното легло.

„Здравей, докторе — чу изведнъж гласа на Тим между еднообразното тракане на колелата. — Искях да се уверя само дали вече спите.“

— Не, все още не спя — отговори Джулия високо.

— Какво каза, скъпа? — измърмори Франк сънено, събуден от гласа ѝ.

— Нищо, Франк, спи спокойно.

След малко до слуха ѝ достигна отново равномерното му дишане. „Странно, колко чужд ми е станал Франк!“

Тихо се надигна от леглото и излезе в коридора. Запали си цигара и пое дълбоко дима.

„Сигурно Тим е вече в Ню Йорк и държи Нина в прегръдките си...“

IX

— Вече си се върнал? Колко се радвам! — чу Тим гласа на Нина в слушалката.

— Да, след половин час имам мач. Насрочили го набързо като подготовка за шампионата след три седмици. Рик Бернщайн ми изпрати телеграма. За всеки случай му бях дал адреса на хотела в Чикаго, където си бях резервирал стая. Кажете ми, истина ли е това, което ми съобщи по телефона? Действително ли искат да ме назначат като преподавател по бейзбол в университета?

— Провери сам — предложи му Нина. — Оставих писмото на шкафа в кухнята.

— На шкафа в кухнята? Типично по женски. Сигурно щях да го намеря чак утре сутринта — промърмори.

— Но аз ти се обадох и разказах всичко — не отстъпи тя. — През целия ден изпочупих телефоните да ти звъня, за да ти съобща, колкото се може по-бързо, а ти пак си недоволен.

— Но на такова писмо не му е мястото на кухненския шкаф, а на бюрото — упорстваше Тим ядосано.

— Я си признай, да не би в Чикаго да ти се е развалило настроението, че изведнъж си станал толкова раздразнителен?

— Моля те, извинявай — отговори й примирено. — Не исках да кажа това.

— Може ли след мача да дойда при теб?

— Не ми се сърди, но бих предпочел да остана сам. Трябва да поразмисля за някои неща. Все пак беше много мило от твоя страна. Ще се видим по-късно, ще ти се обадя по телефона. През седмицата бихме могли да вечеряме заедно. Благодаря ти, че ме извести навреме. Ще се реванширам!

Без да изчака отговора ѝ, затвори слушалката. Трябваше да побърза. И бездруго вече бе закъснял, мачът започваше след четвърт час. Но така беше по-добре, тъкмо нямаше да има време да мисли. През време на полета Джулия не бе излизала от ума му. Светкавично

сложи в сака спортния си екип и напусна жилището си, намиращо се на десетия етаж на един блок в предградието на Ню Йорк. Качи се в асансьора и слезе в подземния гараж, където бе паркиран червеният му мустанг. Все още не беше прочел писмото от университета.

„По-късно ще му хвърля едно око“ — реши Тим. За него бе важно да знае, че му предлагат да работи в университета. С подробностите щеше да се запознае след мача.

След половин година изтичаше договорът му с „Ню Йорк рейнджърс“ и той не желаше да го подновява. „На 32 години съм и е крайно време да помисля за бъдещето си. За какво, по дяволите, следвах спорт и педагогика? В известен смисъл Джон е прав като твърди, че бейзболът не е професия за цял живот.“

Тим копнееше да има семейство и деца. „Наистина като професионалист печеля много, но какво ще стане, когато вече няма да съм в най-добрата си форма? Не искам да завърша кариерата си като изцеден до капка спортист, от когото никой нищо не очаква. Сега съм на върха и това е най-подходящият момент да се оттегля и да предоставя поле за изява на по-младите.“

Такива мисли се въртяха в главата му, докато шофираше към стадиона.

— По-бързо, закъсняваш! — посрещна го треньорът Рик Бернщайн припряно.

— Окей! — Тим се засмя дяволито. — Без звездата мачът не може да започне.

— Надявам се, че и днес ще играеш като звезда — измърмори Рик и придърпа каскета си ниско на челото.

Знаеше много добре, че думите на Тим, казани уж на шега, бяха самата истина. Той в действителност бе звездата на отбора, но Рик се стремеше да не му изтъква това постоянно. Напротив, по време на тренировките го държеше по-изкъсо от останалите.

— Най-после — въздъхна доволен, когато след две минути Тим застана пред него в пълен екип. — Хайде, тръгвай! Какво чакаш още!

Когато „рейнджърите“ излязоха на игрището, избухнаха бурни ръкопляскания.

„Това изживяване винаги е фантастично — помисли си Тим. — Много ще ми липсва нестихващият възторг на публиката!“ Но той бе

твърде голям, реалист и знаеше, че човек не може да има всичко в живота. Особено ясно бе осъзнал този факт през последните дни.

„Сигурно няма да мога да притежавам никога и жената, която обичам безумно... Ето, не съм в състояние да се отърва от мисълта за Джулия! Бях успял за малко да я изтласкам на заден план, но тя отново се загнезди в главата ми и не ми дава възможност да се съсредоточа в играта.“ Усмихна се неволно, като си спомни как бе скачала въодушевено от мястото си, насърчавайки пламенно бейзболистите. „Действително повечето бяха противникови играчи, но това няма никакво значение. Тогава тя показва истински възторг от тоя спорт!“

— Тичай, по дяволите, Тим, да те няма! — извика Кристофър Стоун, съотборникът му, след като Тим бе хванал във въздуха топката на противниците и я запрати надалече.

Той веднага се втурна като луд и достигна първата база. Огледа се, имаше още време. „Ще мога ли да отида до втората? Ще опитам.“ Успя дори до третата. „Рейнджърите“ водеха с една точка. Зрителите крещяха оглушително от радост и викаха възторжено в хор:

— Кар-сън, Кар-сън...

Тим беше героят на деня.

Джулия въздъхна дълбоко, когато в понеделник влакът пристигна на Централната гара в Ню Йорк. До този момент успяваше ловко да отклони проявите на нежност от страна на Франк, но аргументите ѝ бавно започнаха да се изчерпват. Досега не бе допуснала да я целуне нито веднъж. Мисълта за Тим не ѝ позволяваше да бъде ласкава с него и това я измъчваше.

Нощното дежурство в болницата ѝ дойде като по поръчка. Така на първо време можеше да избегне обяснението с Франк.

Той явно усещаше, че с Джулия е настъпила някаква промяна, но не искаше да я притиска до стената. Тя трябваше сама да подеме разговора и да сподели проблемите си. „Толкова ли ѝ тежи тази сватба?“ Годеникът ѝ бе твърдо убеден, че причината е в сватбата на баща ѝ, и въобще не предполагаше, че младата жена се разкъсва между чувствата си към него и Тим.

През следващите дни също не се стигна до обяснение между двамата. Графикът на дежурствата им бе така направен, че се засичаха

само на закуска, когато единият се връщаше, а другият отиваше на работа. Джулия беше доволна от това развитие на нещата. Вечер, седейки сама пред камината, имаше достатъчно време да премисли всичко на спокойствие. Но не стигаше до никакво решение. Знаеше само, че обича Тим и че копнее с цялата си душа за него. „Но дали и той изпитва същото към мен?“

— Скъпа, предложиха ми място на главен лекар на вътрешно отделение в университетската клиника в Бостън! — С тези думи една вечер Франк се върна сияещ вкъщи. — Мястото за анестезиолог е още свободно. Представи си, там можем да работим заедно. Не е ли чудесно? И тогава най-сетне ще се оженим и ще живеем в Бостън!

Преливащ от щастие той отиде до хладилника и донесе бутилка шампанско и две шаши.

— Всъщност бях го купил за завръщането ти — каза ѝ радостно, — но смятам, че това е още по-хубав повод да го изпием. — Остави тапата да гръмне силно във въздуха, така че шампанското бликна навън. После напълни чашите и подаде едната на Джулия.

— За нашето общо бъдеще!

Тя вдигна колебливо чашата и погледна Франк, който пресуши своята на един дъх.

— Какво има, скъпа? Нито пиеш, нито казваш нещо. Не се ли радваш?

— Напротив — промълви Джулия неуверено. — Много се радвам за теб!

— Какво означава това, че се радваш много за мен? — усмихна се Франк объркан. — За теб не се ли радваш?

— Франк, моля те, седни — рече тя. — Отдавна исках да говоря с теб. Но до този момент не знаех какво и най-вече как да ти го кажа...

— Какво имаш предвид, скъпа?

Той гледаше младата жена недоумяващо.

— Аз самата още не мога да разбера напълно!...

Най-после ѝ бе станало ясно какво трябва да направи. Дори и да не обичаше Тим, не бе в състояние да продължи да живее с Франк.

— Франк — започна предпазливо. — Няма да дойда с теб в Бостън.

Гледаше го открито в очите и ѝ се искаше всичко вече да е свършило.

Той бе вперил смаяно поглед в нея.

— Но предложението е единствен шанс за нас, който със сигурност няма да се повтори.

— Знам — съгласи се тя. — Въпреки това няма да дойда с теб в Бостън. Много искам да си открия частен кабинет. — Идеята ѝ хрумна в момента.

Той преглътна конвулсивно.

— Но ако аз съм в Бостън, а ти тук, ще бъдем дълго време разделени един от друг.

— Точно по тази причина исках да говоря с теб — пое си дълбоко дъх. Сега предстоеше най-трудното. — Виж, Франк. През последната седмица много мислих за нас двамата. Връзката ни всъщност се е превърнала в чист навик, без върхове и спадове. Станала е твърде ежедневна.

— Не се ли превръща всяка връзка рано или късно в ежедневие?

Той започваше бавно да проумява какво цели Джулия. Седеше на канапето с отпуснати рамене и от първоначалната му радост нямаше и помен.

— Хайде, излей душата си — добави с горчивина в гласа. — Искаш да ме напуснеш, нали?

Тя кимна.

— Да, Франк, исках да те помоля да се разделим. Повярвай ми, така е по-добре!

— Крие ли се друг мъж зад всичко това? — попита я без заобикалки. — Отговори ми честно!

Джулия кимна отново.

Сякаш някой го удари с юмрук право в лицето.

— Кой е той? — запита, смазан от признанието ѝ.

— Но, Франк, това е без значение.

— Спала ли си с него?

Кимна му безмълвно.

— Кажи ми кой е той, трябва да знам! — упорстваше той, едва успявайки да се владее.

— Е, добре. Щом толкова настояваш: Тим.

Джулия отметна назад глава.

— Тим? — повтори той. — Братовчед ти Тим?

— Не ми е истински братовчед, сродена съм с него чрез женитбата на баща ми за Клер. Обичам го. Не знам дали и той изпитва същите чувства към мен, но дори и да не ме обича, е невъзможно да запазя връзката ни с теб.

— Добре ли обмисли всичко? — попита Франк с дрезгав глас.

— Да!

— И нищо не може да се промени? — опита за последен път той.

— Не — потвърди Джулия лаконично и тайно въздъхна с облекчение. Беше доволна, че най-после всичко свърши. — Разбира се, бих желала да се разделим като приятели.

— Не знам дали мога да ти обещаая — измърмори Франк. — Първо трябва да се справя с това — каза и напусна жилището.

Х

От една седмица Джулия вече живееше сама в апартамента. Франк се бе примирил по-бързо от очакваното с обстоятелствата и се беше преместил в Бостън. В началото тя се наслаждаваше на самотата. Нямаше кой да я наставлява, а и не трябваше да се съобразява с никого. Но колкото повече време минаваше, толкова по-силен ставаше копнежът ѝ по Тим. Дните ѝ бяха запълнени до минута, но вечерите и нощите ѝ се струаха безкрайно дълги. Все по-често си спомняше за времето, прекарано с Тим. „Ще го видя ли някога отново?“ Клер и Робърт се бяха преместили вече в къщата на село. Баща ѝ бе настоявал да ги посети, но Джулия все още не се чувстваше готова да бъде свидетел на новобрачното им щастие.

Един по-стар колега бе поел мястото на Франк като главен лекар. Тя не се разбираше особено добре с него. Той не криеше антипатията си към жените, стремящи се към кариера.

„Може би хрумването ми за частна практика не е чак толкова лошо“ — реши Джулия и с времето тази мисъл все повече се загнездваше в съзнанието ѝ.

Дори и тази вечер, на път от клиниката за вкъщи, тази идея не излизаше от главата ѝ. Както си караше, изведнъж натисна силно спирачките. Голям плакат, залепен на стената на една къща, привлече вниманието ѝ. Джулия спря колата и слезе, за да може да прочете по-добре какво пише на него.

„Финален мач по бейзбол, «Ню Йорк рейнджърс»
срещу «Чикаго Старс» в сряда, от 17 часа.“

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Препрочиташе отново и отново напечатаното с големи букви съобщение. В главата ѝ бе пълен хаос. Мислите ѝ препускаха една след друга. „Сряда... финален мач! Значи

вдругиден! Това означава, че ще мога да видя Тим! Още утре ще се помъча да си купя билет. Дано е останал още някой непродаден!“

През цялата вечер мислеше само за него и за възможността да го види отново. Разбира се, радостта ѝ бе примесена с известен страх и безпокойство. „Какво ли е станало с Нина?“

На следващия ден Джулия не бе способна да мисли за нищо друго, освен за Тим. През почивката се обади от болницата на касата, за да попита за билети.

Най-хубавите места бяха заети, но това нямаше никакво значение за нея. Не я интересуваше мачът, а единствено възможността да види Тим отново — макар и само от разстояние.

— Искаш да ходиш на бейзболен мач? — колегата ѝ Брайън Смит се засмя, когато го попита дали ще вземе дежурството ѝ в сряда.

— Да, защо пък не? — отвърна упорито тя. — В края на краищата човек може да променя мнението си, нали? Всъщност интересът ми по-скоро е от личен характер. Един от играчите ми е братовчед, когото отдавна не съм виждала.

— Кой ти е братовчед? — любопитства Брайън.

— Тим Карсън.

Колегата ѝ я погледна, онемял от учудване.

— Най-добрият бейзболист в „Ню Йорк реинджърс“ е твой братовчед? Не мога да повярвам!

— Познаваш ли го?

— Та кой не познава Тим Карсън? Аз самият съм голям почитател на бейзбола и исках да те помоля да вземеш дежурството ми, защото в сряда се играе финалният мач от шампионата. Всъщност хрумна ми една идея. Ще питам Джордж! Той въобще не се интересува от този спорт. Сигурно ще поеме дежурството и тогава ще можем да отидем заедно — предложи Брайън.

— Окей — кимна Джулия.

Стана ѝ приятно, че нямаше да отиде сама на стадиона, където една жена винаги изглеждаше не на място. Освен това колегата ѝ имаше представа от играта и можеше да ѝ обясни някои неща, защото все още не бе разбрала напълно трудните правила на бейзбола.

А и Брайън ѝ допадаше. Беше мил и сърдечен човек с развито чувство за хумор. Наистина с набитата си фигура и ръст 1,70 не олицетворяваше точно идеала на Джулия за супермен, но това въобще не я притесняваше.

— Радвам се, че ще дойдеш с мен — увери тя сияещия си колега.

— Щом Тим Карсън ти е братовчед, мислиш ли, че ще можеш да ми осигуриш автограф от него? — Той направи физиономия като малко момче, което за първи път среща своя идол. — Племенникът ми ще полудее от щастие!

— Ще го уредим някак си.

Джулия се засмя, развеселена от въодушевлението му.

„Голям мъж, а се възнася като дете! Всъщност доста е вълнуващо“ — помисли си.

Вечерта ѝ се стори безкрайно дълга. На следващия ден едва успяваше да се концентрира в работата си. Тим не излизаше от главата ѝ.

— Вече очаквам с нетърпение мача следобед — прошепна ѝ Брайън по време на обичайната сутрешна визитация. — Трябва да тръгнем по-рано, за да можем да вземем билетите.

— Но те са на касата, запазени за нас — успокои Джулия доктора, който изглеждаше по-развълнуван и от нея.

Четвърт час преди започването на мача почитателите, уверени в победата, вече бяха крайно възбудени.

Пъстро облечени водачи на агитката поощряваха публиката да вика постоянно в хор, за да въодушеви „рейнджърите“.

— Хей, хай, хо, долу Чикаго!

Стадионът приличаше на разбунен кошер. Брайън и Джулия си пробиваха трудно път през пълните редове. Най-фанатизираните почитатели седяха от ранни зори по пейките, а пристигналите от Чикаго запалнянковци бяха прекарвали тук нощта.

— Не е ли вълнуващо? — подвикна Брайън със силно зачервени страни.

Джулия се засмя. Въобще не беше очаквала такъв ентусиазъм от иначе толкова тихия си колега. Но и тя бе превъзбудена. Нервите ѝ

бяха изопнати до скъсване. За разлика от Брайън, изходът на мача не я интересуваше особено много. За нея беше на втори план.

Понеже игрището се намираше ниско под тях, тя се притесни, че няма да виждат добре от местата си.

— За всичко съм помислил — отвърна тържествено колегата ѝ и измъкна един бинокъл.

Едва сега Джулия забеляза чантата, която той носеше със себе си. Полека-лека извади отвътре пуканки, чипс и шоколад. Дори и две кутийки кола. Не можа да сдържи усмивката си.

— Наистина си помислил за всичко!

— Имам вече опит — обясни Брайън. — Тук на задните пейки човек не може да се добере до нещо за ядене. Докато се промъкне до павилионите навън, и почивката свършила. Искаш ли? — попита и ѝ подаде пакетчето с пуканки.

Тя бръкна вътре и си взе шепа от тях. Трябваше да се разсее с нещо.

В този момент говорителят започна да изрежда поименно гостуващия отбор от Чикаго. Когато играчите излязоха на терена, бяха посрещнати с пронизително освиркване.

— Не е честно! — възмути се тя.

— Напротив! Напълно обичайно. — Брайън отново пхна пуканка в устата си.

Когато най-накрая „рейнджърите“ се появиха на игрището, избухна невероятно възторжена глъчка. Говорителят представяше по име бейзболистите и всеки получаваше аплодисменти. Последен на терена излезе Тим.

— Кар-сън, Кар-сън... — завика публиката и Джулия скочи от мястото си.

— Моля те, Брайън, дай ми бинокъла — каза тя и го взе с треперещи ръце.

Кръвта запулсира в слепоочията ѝ, когато видя Тим съвсем близо пред увеличителното стъкло. „Изглежда фантастично в този спортен екип! Името му е изписано с големи букви на тениската.“ Забеляза го, че намигва с усмивка на почитателите си. Сега погледна нагоре към нея. Лицето му бе съвсем близо, прекрасните му очи блестяха.

„О, Тим! — на Джулия ѝ се зави свят. — Спортният екип го прави още по-привлекателен и най-вече страшно секси.“

Бейзболистите заеха позиция и съдията даде началния сигнал. Решаващият мач започна.

Нервна, тя не можеше да стои спокойно на мястото си. Пичерът на „Чикаго Старс“ хвърли топката. Тим я хвана във въздуха и я запрати обратно със страшна сила. После се втурна да бяга, но, разбира се, успя да стигне само до първа база.

„Чикаго Старс“ предприеха контраатака. С невероятен спринт бе изпълнен първият хоумрън, и по този начин бе спечелена първата точка в полза на гостите.

— Дявол да го вземе! — изруга Брайън.

Сега беше ред на „Рейнджърс“. Привържениците му сред публиката се надигнаха от пейките и започнаха да окуражават отбора си. Тим отново изпорти един хоумрън, след малко трети и неволно захвърли бухалката на земята. Хорът от гласове замлъкна.

— Какво става днес с Карсън? — чу Джулия зад себе си няколко запаянковци да викат.

— Мухльо такъв! Треньорът трябва да го смени! — прозвуча един глас до нея. — Славата на звезда го е главозамаяла. Махнете този некадърник!

— Как можете да говорите такова нещо! — сопна се тя гневно на съседа си, който бе изрекъл този поток от ругатни по адрес на Тим. — Всеки може да има някога лош ден.

— Това тук е шампионат и никой не може да си позволява лош ден. Почитателка сте на Карсън, нали? — Мъжът се ухили.

— О, я да мълчите! Ако застанете там долу, да не би да сте по-добър? — озъби се младата жена.

— Във всеки случай по-добър от Карсън!

— Не се ядосвай — опита се Брайън да я успокои.

— Не е ли истина? Те могат само да мърморят и да търсят недостатъци...

— Но човекът е прав. Днес Тим действително играе лошо. „Рейнджърс“ ще загубят, ако треньорът не го смени — обясни спокойно колегата ѝ.

— Но той прави всичко възможно! — възкликна тя.

— Не се съмнявам в това, но очевидно то не е достатъчно. Вероятно Карсън вече е твърде стар.

— Твърде стар?! — възмути се Джулия. — Твърде стар ли е човек на 32 години?

— Сигурно, за този спорт и в този млад отбор — поклати глава Брайън.

Тя се отпусна на пейката. Пак беше ред на Тим. Закри с ръце лицето си, за да не види как любимият ѝ отново се проваля. Той не успя да направи и този хоумрън. „Рейнджърс“ загуби с голяма разлика.

Джулия без малко да се разплаче. „Как ли се чувства сега Тим?“ Оглушително освиркване изпрати играчите до съблекалните. „Чикаго Старс“ бе станал шампион, а главната вина за поражението на „Рейнджърс“ падаше върху Тим.

„Трябва да отида при него, да го утеша. Вероятно ще се зарадва като ме види и това ще му помогне малко да преодолее разочарованието!“

— Може ли да дойда с теб? — помоли настойчиво Брайън, когато тя скочи права и му каза, че иска да отиде при Тим.

Кимна му, но повече не му обърна внимание. С мъка си пробиваше път през множеството, докато най-сетне стигна до входа на съблекалните.

— Не можете да влезете вътре, госпожице!

Дълъг като върлина мъжага с рамене като четирикрилен гардероб препречи пътя ѝ.

— Искам да отида при Тим Карсън! — каза Джулия решително. — Братовчедка съм му.

Великанът, застанал пред нея с ръце на хълбоците, се ухили.

— Така казват повечето. Впрочем една негова братовчедка е вече вътре!

В този момент тя видя Тим да стои до вратата заедно с дългокосо русо момиче. Той се наведе и го целуна нежно по бузата. Джулия имаше чувството, че не може да си поеме дъх, и усети как сълзите сами бликнаха от очите ѝ. Бавно се извърна с гръб към съблекалнята.

— Елате, госпожице, ще ви заведе при Тим.

Великанът бе забелязал разочарованието, изписано на лицето ѝ, и бе проявил съчувствие.

— Вече не е необходимо — каза тя с глух глас.

— Хей, Тим, има посещение за теб — извика високият мъж, когато видя Тим да излиза през вратата на съблекалнята, и посочи към

отдалечаващата се Джулия. — Тя каза, че ти е братовчедка — ухили се.

— Тя наистина ми е братовчедка, идиот такъв!

Тим хукна като луд подир младата жена.

— Откъде да знам — измърмори слисано великанът. — Жените измислят какви ли не оправдания, за да се доберат до своя идол.

— Джулия, Джулия, спри! — извика Тим.

Но тя тичаше така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Със замъглени от сълзи очи се провираше сред тълпата от хора, която напираше към изходите.

В един момент той я догони и я хвана здраво за ръката.

— Моля те, Джулия, спри! Защо бягаш от мен?

— Не исках да преча. — Гласът ѝ трепереше.

— Да пречиш? Имаш предвид Нина и мен?

Тим се усмихна. „Тя ревнува!“

— Но, скъпа братовчедке. — Той нежно повдигна с ръка брадичката ѝ, за да я накара да го погледне. — Нали ти разказах всичко за нея! — стъписа се. — Ти плачеш?

— Да, плача. Нима не е разрешено? — сопна му се Джулия.

— Ела. — Прегърна я нежно през раменете. — Ще отидем в моята съблекалня, за да поговорим на спокойствие и да ми обясниш какво те тормози. Собствената съблекалня е едно от предимствата, които имат звездите — опита се да се пошегува. — Нека да използваме това предимство за последен път. След мача днес вече не съм звезда. Впрочем много се радвам, че дойде. Видя ме да играя в най-лошия момент от кариерата ми. Бях отвратителен.

— Разбира се.

Тя бе успяла междувременно малко да се посъвземе.

— Заповядайте, уважаема госпожице — държеше ѝ вратата отворена.

„Отново старият небрежен тон!“ — мина през ума ѝ и се усмихна.

— Така ми харесваш значително повече — похвали я Тим и затвори вратата след себе си.

Вътре бе спокойно. Шумът отвън едва се чуваше в сравнително голямото помещение.

Преди Джулия да успее да проговори, той обясни:

— В Чикаго ти разказах за Нина, нали? Тя дойде да се сбогува с мен, защото заминава за Франция. Преди време се запозна с един французин и сега иска да отиде с него в родината му. Ще работи там като кореспондентка.

— За Франция? — Младата жена занемя от учудване. — Но аз си мислех, че ти... вие... — със запъване се отпусна на дървената пейка.

Тим клекна пред нея и я погледна нежно.

— Мислила си, че Нина ми е все още любовница, нали?

Джулия кимна.

Погледна я дълбоко в очите.

— Струва ли ми се само, или действително ревнуваш?

— Не ти се струва...

— Джулия! Вярно ли е това?

Понечи да я прегърне, но в последния момент се овладя. Изправи се и прокара ръка през гъстата си коса. Около ъгълчетата на устата му се бе образувала дълбока бръчка.

— Забравяш Франк! — каза грубо.

Тя се усмихна и се надигна. Едва в този миг осъзна истински колко много го обича. Погали го нежно по косата.

— Франк е в Бостън — промълви тихо.

Искаше ѝ се да го поизмъчи малко, преди да му каже, че са се разделили.

— А ти си тук? Скарахте ли се?

Джулия поклати глава и впери очи в него.

— Не разбирам... Трябва да има някаква причина. Хората не могат да се разделят просто ей така, ако са живели дълго време заедно.

— Но ако човек срещне по пътя си наистина голямата любов? — прошепна тя.

— Франк те е напуснал заради друга жена?

Тим я погледна учудено.

— Откога схващаш толкова трудно? — усмихна му се многозначително.

Няколко секунди той стоеше като закован на мястото си.

— Да не би да искаш да кажеш, че...

— Да, обичам те, глупачето ми! Още във влака се влюбих в теб...

— Джулия, скъпа. — Вдигна младата жена и я завъртя в кръг. — Все още не мога да повярвам!

— Няма ли да ме целунеш най-сетне? — възнегодува тя, смеейки се.

Тим естествено не чака втора покана.

— Обичам те и копнея за теб, малка братовчедке — прошепна той и ръката му се плъзна внимателно по гърдите ѝ.

— Не тук. Ако някой влезе...

— Моля те, Джулия, омъжи се за мен или ще полудея! От сватбата на Клер мисля само за теб. Нощем не мога да спя, а на тренировките не съм в състояние да се концентрирам. Така не може да продължава!

Двамата стояха до големия панорамен прозорец в апартамента му и се целуваха.

— Ти не искаше да ми повярваш, когато ти казах, че съдбата ни е събрала, спомняш ли си? — попита Тим, усмихвайки се, когато тя се отдели от него.

— Можеш ли да живееш заедно с жена, която си няма понятие от бейзбол? — рече му закачливо.

— Като преподавател по бейзбол в университета ще обучавам студенти. Още сега мога да изпробвам педагогическите си способности върху теб: И така, бейзболният отбор се състои от девет играчи. Този, който улавя топката, се нарича кетчър, който я хвърля — пичер, а играчът, който я отбива — батер...

— Престани, моля те, престани. Иначе ще ти изнеса доклад по анестезиология...

— Не е необходимо. Само тялото ти е достатъчно, за да упои сетивата ми — прошепна Тим и целуна отново пухкавите ѝ устни.

После я занесе на ръце в спалнята, положи я леко на широкото легло и се наведе над нея. Джулия разкопча ризата му и погали нежно окосмената му гърд. Целувките му ставаха все по-страстни. Издърпа пуловера ѝ през главата, сложи ръце на гърдите ѝ и започна да ги масажира леко. Тя го придърпа надолу и силно изстена, когато усети голото му тяло върху себе си. Докато се галеха и целуваха, се освободиха и от останалите си дрехи. Накрая вече не можеха повече да се сдържат и той проникна леко в нея. Рядко изживяно чувство на блаженство разтърси тялото ѝ и заедно с Тим Джулия достигна

върховния миг на наслада. Напълно изтощена, но безкрайно щастлива, тя заспа в прегръдките му.

XI

Следващите дни Джулия прекара като в приказен сън. „Тим ме обича!“ Движеше се леко из дългите коридори, сякаш имаше криле. Всеки, който я видеше, можеше да познае колко е щастлива. Никой от колегите ѝ не знаеше, че е развалила годежа с Франк. Тя самата вече почти го бе забравила до момента, в който по време на сутрешната закуска доктор Фил Андрюс я заговори в столовата.

— Всъщност как се чувства Франк в Бостън? Свикна ли вече там?

— Смятам, че да — отговори тя с неохота.

Стана ѝ неприятно, че ѝ напомнят за миналото.

До края на деня от главата ѝ не излезе мисълта за бившия ѝ годеник. „Какво ли прави? Дали вече се е примирил с раздялата? Все още той ми тежи на съвестта. След три години съвместен живот го изоставих по този начин. Не е много честно от моя страна, но Франк не изяви готовност за разумен разговор. Не се разделихме като приятели, както ми се искаше, но сега този период от живота ми е вече минало. Всеки ден по света се разделят влюбени двойки. Хубаво е, че те поне навреме осъзнават заблудата си!“

Джулия не бе споделила още нищо с баща си. Винаги, когато му се обаждаше по телефона, премълчаваше за раздялата с Франк, а Робърт Мидълър избягваше да разпитва дъщеря си за интимния ѝ живот.

Тя не можеше да си обясни защо не се доверяваше на баща си, но нещо я възпираше да му каже за новата си любов.

— Скъпа моя, трябва да замина за няколко дни — каза ѝ Тим веднъж, докато вечеряха. — Трябва да отида с отбора в Сан Франциско. Треньорът ме помоли да заместя болния Рой Мейсън. Мачът е важен. За мен той наистина ще бъде последен, после ще започна работа като преподавател в университета и ще се оженим.

Джулия го погледна унило. „Как ще издържа без него“ — мина ѝ през ума.

Той сякаш прочете мислите ѝ.

— Няма да отсъствам дълго. Смятам, че ще се върна след около седмица и след това вече никога няма да се разделяме — обеща ѝ. — Повярвай ми, на мен също ми е трудно. Много те обичам...

Взе нежно ръката ѝ и я заведе до удобния диван пред камината, където пращеше огън.

Внимателно я прегърна през тесните рамене и я погали.

— Ти си най-възбуждащата жена, която някога съм срещал — прошепна и целуна шията ѝ.

Плъзна предпазливо ръка в деколтето на блузата ѝ и замишва стегнатите ѝ гърди. При всяко негово движение я обливаше гореща вълна и я караше да потръпва. Наслаждаваше се с всяка фибра на тялото си на прекрасното опияняващо чувство. Кожата ѝ пламтеше като огън. Когато Тим съблече блузата ѝ и езикът му закръжи около гърдите ѝ, тя се потопи напълно в обзелата я страст. Изстена сладно, когато целуна зърната на гърдите ѝ. Устата му не спираше да търси пухкавите ѝ устни, ръцете му се провряха под мекия плат на полата и загалиха нежно стегнатите ѝ бедра.

— Искам тази нощ да бъде наша, любима — прошепна ѝ. — Искам да те почувствам, за да издържа през следващата седмица.

— Още утре ли трябва да тръгнеш? — попита тя изплашено.

Той кимна.

— Нека не мислим за това. Не и в този момент — каза и я целуна страстно.

Езиците им се вплетоха във вълнуваща игра, която събуди у Джулия диво желание. Притисна силно тялото си към него и усети възбудената му мъжка плът. Когато той бавно отвори ципа на полата, целият плат се плъзна надолу по бедрата ѝ. Гореща вълна премина през младата жена, сякаш бе обзета от треска.

Тим умееше да разпалва страстта ѝ. Сега ръцете му се спуснаха внимателно между леко разтворените ѝ бедра.

С треперещи пръсти тя дръпна ципа на панталона му и когато той застана пред нея гол, започна да покрива с нежни ласки атлетичното му тяло.

— Ти си прекрасна — изстена при лекото ѝ докосване. — Никога не трябва да ме напускаш — повдигна я нагоре и я притисна плътно до себе си.

Джулия не можеше повече да се владее.

— Ела, любими, влез най-после в мен! — промълви задъхано и леко се отпусна на дивана.

Той се наведе над младата жена и когато проникна внимателно в нея, тя имаше чувството, че се понася в облаците.

Когато на другата сутрин Тим се сбогува с Джулия, тя едва успя да потисне напиралите сълзи. Завладя я странно усещане, сякаш се разделяха завинаги.

„Глупости! — помисли си. — Най-късно след седмица той отново ще се върне при мен и тогава ще се оженим.“ Беше й интересно какви физиономии щяха да направят роднините ѝ, когато им съобщеше, че двамата с Тим възнамеряват да сключат брак.

През първите два дена работеше толкова много, че вечер си лягаше капнала от умора в леглото. Надяваше се по този начин времето да отлети по-бързо. Вече три дена, откакто Тим беше заминал, а ѝ се бе обадил само веднъж, макар че беше обещал да ѝ звъни по телефона всеки ден.

На третата вечер Джулия реши да не си ляга веднага, а да почете малко. Наля си чаша червено вино и се настани удобно в едно от креслата. Младата жена се усмихна, когато взе книгата. Беше същата, която бе дала на Тим във влака. Искаше да се вслуша в препоръката му и да я прочете пак.

Толкова беше погълната от действието, че в началото не чу звънеца на вратата. Едва когато се позвъни повторно, тя се сепна. „Кой ли може да е по това време?“ Минаваше десет часът.

„Тим!“ — скочи радостно от креслото. „Не, той има ключ.“ Наскоро му беше дала ключа на Франк. Колебливо тръгна към вратата и я отвори.

— Франк! — извика учудено. — Ти?

Пред нея стоеше бившият ѝ годеник и се усмихваше смутено.

— Може ли да вляза? — попита тихо.

Джулия беше объркана.

— Да... да... естествено — отвори вратата така, че той да може да влезе. — Какво правиш в Ню Йорк? Откога си тук? — полюбопитства, когато първата ѝ изненада премина.

— От днес сутринта. В медицинския институт имахме съвещание. — Застана нерешително в средата на стаята и скришом хвърли поглед наоколо. — Жилището почти не се е променило.

— Не, защо да се променя? Харесва ми такава, каквото е.

— Картината там е нова, нали?

Франк посочи към стената, на която висеше акварел.

— Да, харесва ли ти?

— Честно казано, не разбирам много тия пъстри кръгове и линии — призна си той.

Джулия кимна. Всъщност би трябвало да знае, че Франк нямаше представа от модерна живопис.

— Моля, седни — посочи му едно от креслата.

— Сама ли живееш тук? — опипа той предпазливо почвата.

— В момента да. — Все още не й бе ясно какво целеше бившият ѝ годеник. — Тим замина за няколко дни.

Стори ѝ се, че Франк въздъхна с облекчение.

— Това улеснява молбата ми.

— За какво искаш да ме молиш?

Джулия затаи дъх.

— Влакът ми тръгва едва утре сутринта и исках да те попитам дали тази нощ... мога да спя... тук — промърмори той колебливо.

Тя се изплаши. „Какво означава това? Какво цели Франк?“ Вече се канеше твърдо да му откаже, но в последната секунда реши да не го прави. „Мога ли да отхвърля с лека ръка молбата на мъжа, с когото съм била толкова дълго време заедно? Не, не ми дава сърце да го сторя.“

— Естествено ще спя на дивана — добави бързо той, забелязвайки колебанието ѝ. — Знаеш ли, ще бъда честен, нарочно не си взех стая в хотел. Мислех, че за една нощ...

— Но ако Тим беше тук? — Джулия го погледна изпитателно. — Щеше ли да ме помолиш за това?

Франк не отговори и сведе глава.

— Ще сваря кафе. Или предпочиташ чаша вино? — предложи тя.

— С удоволствие бих изпил чаша вино. — Той съблече палтото си. — Ще мога ли да остана тук, или ще трябва да си потърся стая в хотел?

— Не, не, всичко е наред. Ще ти оправя дивана. „Утре рано ще си заминеш. Значи ще е само за една нощ“ — помисли си младата жена.

— Ужасно е без теб — призна ѝ направо. — Толкова много ми липсваш, Джулия?

Тя изплашено отдръпна ръката си. Завладя я странно чувство. „Какво иска той? Да върне към живот стари неща? Не, всичко свърши веднъж завинаги. Има само един човек, когото обичам, и това е Тим.“

— Моля те, Франк, въпросът е приключен — каза му малко раздразнено.

— За мен никога няма да бъде приключен — отговори той тихо.

— Не се ли запозна с друга жена?

— Да. Лаура е библиотекарка. Тя също е много мила. От известно време живеем заедно. Но по нищо не може да се мери с теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че Лаура е скучна във всяко едно отношение, чуваш ли, във всяко...

Франк бе скочил прав и сега стоеше съвсем близо до Джулия. Хвана я за раменете и я придърпа към себе си. Прегърна я страстно и се опита да я целуне. Тя рязко се освободя от бурната му прегръдка и му зашлеви звучна плесница. Едва сега Франк се опомни.

— Щом е така, не искам да оставаш тук! — извика му гневно.

— Моля те, извинявай — промълви той едва. — Не знам какво стана с мен. Моля те, извинявай, няма да се повторя отново. Близостта ти напълно ме лиши от разсъдък — отпусна се безсилно на креслото.

Тя малко се поуспокои, когато забеляза колко смутен бе Франк. Очевидно наистина страдаше.

— Да говорим за друго — предложи му. — Как върви работата ти в Бостън?

— Що се касае до това, чувствам се много добре.

Скоро двамата се увлякоха както преди в безкрайни разговори на специални теми, докато Джулия внезапно напомни:

— Вече е твърде късно, а утре имам тежък ден. Време е да спим.

Постла му на дивана. Беше странно. След като побъбреха така преди, отиваха заедно в спалнята, докато днес си пожелаха само „лека нощ“ на вратата на всекидневната.

На другата сутрин Тим отвори съвсем тихо вратата на всекидневната. Не искаше да буди Джулия. По-ранното му завръщане

трябваше да бъде изненада. Внимателно постави големия букет цветя на масата. После щеше да го потопи във вазата. Първо възнамеряваше да свари кафе и да направи закуска. Надяваше се само тя да не е нощна смяна. Но тогава чу шума от душа и остана доволен. Бързо пусна кафемашината, постла масата и препече филийки. Подредя цветята в една ваза и я постави на масата. Радваше се като малко момче на изненадата, която щеше да се изпише на лицето на Джулия. Умишлено не ѝ бе съобщил за предсрочното си завръщане. Веднага след мача вчера се бе качил на първия самолет. Не можеше да издържи дълго, без да я види. Копнежът му по нея го подгони обратно, докато другите останаха да се забавляват още в Сан Франциско.

— Кафето мирише чудесно, скъпа — прозвуча изведнъж мъжки глас на вратата на всекидневната.

Като ударен от гръм, Тим се обърна рязко и се озова срещу Франк.

Няколко секунди двамата се гледаха като врагове. И тогава Тим осъзна положението.

— Така значи — процеди през зъби той.

— Не, не е това — промълви Франк объркано.

Изведнъж разбра, че би могъл да използва създалата се ситуация в своя полза. Искаше да си върне на Джулия на всяка цена. На устните му заигра надменна усмивка.

— Джулия ми предложи да пренощувам тук — излъга, без да трепне.

Спонтанно го завладя желанието да си отмъсти на мъжа, отнел любимата му.

В този момент на вратата се появи Джулия.

— Много мило. Франк, че си направил закуска — каза тя и се прозя.

Потърка очите си и едва сега видя Тим. Понечи да се хвърли в прегръдките му, но леденият му поглед я възпря. Светкавично проумя как стоят нещата. „Какво си мисли Тим!“

— Скъпи, ти се върна! — възкликна неуверено.

— Разбира се, и както виждам не си ме очаквала — отвърна ѝ хладно и взе палтото си, което бе метнал небрежно на креслото.

— Моля те, Тим, нека да ти обясня...! — извика Джулия отчаяно.

— Няма нужда да ми обясняваш. Това, което видях, ми стига.

С тези думи Тим напусна бързо стаята.

— По-добре ще е да си тръгна — обади се Франк след малко. — Сигурно всичко ще се оправи отново.

Но това беше безуспешен опит да утеши Джулия.

XII

— Чудесно е, че най-сетне ни дойде на гости! — посрещна Робърт Мидлър дъщеря си.

— Толкова много исках да те видя, татко — каза Джулия тихо и се хвърли, хлипайки, в ръцете на баща си.

— Какво става с теб, детето ми? Изглеждаш прекрасно, но въпреки това си толкова нещастна! — прегърна я нежно през рамото.

Клер също я посрещна сърдечно.

— Изглеждаш ослепително — отбеляза тя. — Леко си напълняла, но така си още по-хубава.

— Чувствам се много добре — рече Джулия, продължавайки да хлипа.

Робърт взе малката ѝ пътна чанта и леко я побутна да влезе в къщата.

— Защо не ни се обади? Щях да те посрещна на гарата. — Баща ѝ пое палтото ѝ.

— Реших съвсем спонтанно — промърмори дъщеря му. — Може ли да остана при вас известно време? Имам голяма нужда от почивка.

— Разбира се, можеш да останеш колкото искаш.

Джулия малко се поуспокои. Последните месеци бяха за нея същински ад. Откакто Тим бе заварил Франк в жилището ѝ, нито беше дошъл да я види, нито искаше да говори с нея. Бе се отказал напълно от Джулия и явно не отдаваше никакво значение на обясненията ѝ. Безброй пъти му беше звъняла по телефона, но той винаги затваряше слушалката, без да размени с нея и една дума. Опитите ѝ да говори с него в жилището му всеки път се проваляха. Тим просто не отваряше вратата. И тогава един ден Джулия се предаде. „След като не ми вярва, не искам да знам повече за него!“ Разбира се, трябваше да си признае, че случилото се в дома ѝ е било достатъчно красноречиво за Тим. „Вероятно и аз щях да реагирам така.“

Тя не искаше да го принуждава да се върне при нея. И то точно сега... Радваше се за детето, което носеше в утробата си. Можеше и

сама да го отгледа и възпитава. В никакъв случай не възнамеряваше да изнудва Тим.

— Ще ти покажа стаята за гости — прекъсна Робърт мислите й. — Там можеш да се настаниш удобно дотогава, докато искаш.

Заведе я в уютно обзаведена стая на първия етаж. Голямо, светло и приятно помещение.

— Благодаря, татко — каза му тихо. — Ако нямаш нищо против, ще си почина малко, тъй като се поизмори от пътуването. По-късно ще дойда при вас.

— Да, детето ми, направи го — съгласи се Робърт и на вратата се обърна още веднъж към нея. — Всичко наред ли е, Джулия?

Младата жена кимна.

— Да, татко. Не се притеснявай.

Дъщеря му сякаш му се струваше променена.

— Ще има дете — обясни му Клер, докато си пиеха заедно кафето и Робърт изрази гласно загрижеността си.

— Откъде знаеш? — учуди се той. — Казала ли ти е?

Клер поклати с усмивка глава.

— Аз самата съм майка и баба. Жената винаги разбира такива неща, няма защо да й се казва.

— По-късно ще поговоря с нея по този въпрос.

— Не те съветвам да го правиш. Тя сама трябва да ти го каже. Моля те, не я притеснявай. Може би се е скарала с Франк и не иска да говори за това.

Робърт не отговори. След като жена му спомена за бебето, започна да предполага каква е цялата работа. Но не искаше да обсъжда с Клер случая, докато не бъде напълно сигурен, че е така.

— Ще отида да видя Джулия — каза след известно време и се качи горе.

„Дано не допусне някоя грешка“ — помисли си Клер и изпрати с поглед мъжа си, бърчейки чело.

— По-добре ли си сега, дете? — попита Робърт с любов, когато тихо влезе в стаята.

Джулия лежеше изпъната на леглото.

— Да, татко, ела. Извинявай, че още не съм слязла долу, но се чувствам леко изморена.

— Разбирам. — Баща ѝ седна на края на леглото и я погали нежно по къдриците. — В твоето състояние — допълни предпазливо.

Тя го погледна слисана.

— Ти... ти знаеш?

— Естествено, съкровището ми. Все пак съм ти баща.

Робърт ѝ се усмихна дяволито.

— Ах, татко! — изхлипа Джулия и се хвърли в прегръдките му.

— Искаш ли да поговориш с мен за това? — попита той внимателно и я помилва ласкаво по гърба.

Доста време беше необходимо, докато тя се успокои. После разказа на пресекулки какво се бе случило.

— Детето от Тим ли е?

— Но, татко! — Джулия бе възмутена. — Естествено, че е от Тим!

— Тоя идиот!

Робърт изруга и в същия момент взе решение, което, разбира се, не сподели с дъщеря си. „Отсега нататък ще поема нещата в мои ръце!“

На лицето на Тим се изписа голяма изненада, когато видя Робърт да стои пред вратата.

— Ти? — В същия миг физиономията му стана ледена. — Джулия ли те изпрати?

— Тя не знае, че съм тук. Може ли да вляза?

Без да продума, Тим отвори широко вратата и го пусна в жилището си.

— Не съм дошъл случайно в Ню Йорк — започна Робърт направо.

— Ходи ли при Джулия? — Тим го покани да седне.

— Тя е при нас.

— При вас?!

Робърт му разказа в какво душевно състояние бе пристигнала дъщеря му на село, но премълча за бременността ѝ.

— Не съм я виждал повече от половин година — каза Тим тихо. — След като разбрах, че не се е разделила напълно с Франк.

— Тя ме увери, че случката с Франк е била напълно безобидна. Той бил на конгрес на лекарите в Ню Йорк и понеже конгресът продължил по-дълго от предвиденото, не си бил наел стая в хотел. Франк не е можел да знае, че през онази вечер не си бил вкъщи. На Джулия не й дало сърце да го отпрати, в края на краищата е била сгодена за него. Предложила му дивана за през нощта. Заварил си го в момента, когато се е канел да си тръгне. Тя не скри от мен, че Франк се опитал да се сближи отново с нея, но дъщеря ми го отблъснала, защото много те обича, идиот такъв!

— И аз я обичам — промълви Тим и раменете му клюмнаха напред. — Толкова съм бил глупав, Робърт. Смяташ ли, че ще ми прости?

— Попитай нея самата! — предложи му. — Самолетът тръгва след час.

Тим бързо опакова малко дрехи в пътната си чанта и двамата мъже напуснаха жилището.

„В болницата сме“ — беше написано на една бележка, която намериха при пристигането си на кухненската маса.

— Какво означава това? — попита Тим възбудено. — Болна ли е Джулия? Робърт, кажи най-после нещо! Какво е станало с нея?

Робърт Мидлър се усмихна дяволито.

— Много скоро ще научиш.

Хвана Тим за ръката и заедно отидоха в малката болница.

В коридора ги пресрещна Клер. С поглед показва на мъжа си, че все още не знае нищо окончателно.

— Какво се е случило с Джулия? — извика Тим развълнувано и прегърна бегло леля си.

— Успокой се, момчето ми. Като се има предвид състоянието й, тя е добре. Лекарите тъкмо я преглеждат — отговори Клер спокойно и тайно смигна на Робърт.

Двамата се бяха уговорили да не споменават на Тим за бебето.

В този момент една сестра се приближи до тримата и се обърна към Робърт.

— Поздравявам ви, мистър Мидлър. Дъщеря ви току-що дари живот на учудващо здраво седмаче. Имате великолепен внук!

Тим погледна сестрата с широко отворени очи. Имаше чувството, че сънува. Не можеше да осъзнае казаното.

Клер се усмихна с разбиране и леко го побутна в стаята, където се намираше Джулия.

Той объркано погледна младата майка, която лежеше в леглото и леко се усмихваше.

— Прилича много на теб — прошепна тя и погледът ѝ засия, когато се приближи до нея.

— Мисля, че това въобще не може да се установи при толкова малки бебета.

Тим се помъчи да потисне сълзите от радост.

— Във всеки случай сигурно ще стане добър бейзболист от нашия Робърт — каза тихо Джулия.

Тим я прегърна нежно.

— О, скъпа, бях толкова глупав! Моля те, прости ми — промълви с приглушен глас.

— Да, скъпи — отвърна тя щастливо. — Робърт се нуждае от братя и сестри.

— Естествено... Толкова много, колкото цял бейзболен отбор?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.